

Kiedy się komunikuję z drugą osobą, przekazuję jej pewne informacje, a kiedy ona z kolei porozumiewa się ze mną, przekazuje mi informację zwrotną, zawierającą wiadomość pierwotnie dostępną jej, lecz nie mnie.¹

1). Norbert Wiener „Cybernetics or Control and Communication in the Animal and the Machines”1961, s. 16.

WSTĘP

Projekt pod tytułem „Problemy w komunikacji interpersonalnej” to wizualna opowieść o przepływie komunikatów w kontekście osobistego doświadczenia i mojego doświadczania sztuki. Egzystencjalna podróż w poszukiwaniu i odkrywaniu własnej tożsamości. Podróż ku zrozumieniu procesów, zależności w komunikowaniu się z otaczającym mnie Światem.

Komunikacja to akt, proces transmisji informacji od źródła – nadawcy, do odbiorcy za pomocą mowy pisma, myśli, obrazów, grafik, symboli, treści tak intelektualnej, jak i emocjonalnej. To po prostu czynność przenoszenia informacji z jednego miejsca, osoby lub grupy do innego. Każda komunikacja obejmuje przynajmniej jednego nadawcę, jedną wiadomość i jednego odbiorcę. Może się to wydawać proste, ale w rzeczywistości komunikacja jest bardzo złożonym procesem.

Die Sprache ist das Haus des Seins – Język jest domem istnienia. Osoba mieszka w swoim mieszkaniu. Myśliciele i poeci są strażnikami tego mieszkania. Ich czujność jest urzeczywistnieniem objawienia bytu, o ile wprowadzają je do języka poprzez swoje wypowiedzi i zachowują je w języku.²

Współcześnie człowiek atakowany jest informacjami pochodzącymi ze świata zewnętrznego, informacjami przekształconymi, powiązаныmi z sobą, ciągle zmieniającymi formę. Tematem mojego projektu są doświadczenia przepływu informacji w komunikacji interpersonalnej, a głównym zadaniem – zilustrowanie toru komunikatu, tak znaczącego dla poprawnego zrozumienia przekazywanej informacji, która może przybierać różne formy w zależności od tego, jaki wpływ wywarły na nią czynniki zewnętrzne. Sam przekaz może przyjmować różne formy, przez co rzutować na jego odbiór. Komunikacja interpersonalna

2). Por. M. Heidegger, „List o humanizmie. Budować, mieszkać, myśleć. Eseje wybrane”, Warszawa 1977, s. 76.

zależna jest też od osoby/osobowości, od sytuacji i, idąc głębiej, od kultury, w której doświadczało się życia. Na transmisję informacji od nadawcy do odbiorcy wpływają również inne zmienne: nasze emocje, sytuacja kulturowa, środek przekazu, a nawet nasza lokalizacja. Złożoność ta sprawia, że dobre umiejętności komunikacyjne uważane są na całym świecie za niezwykle pożądane. Faktycznie, dokładna, skuteczna i jednoznaczna komunikacja jest niezwykle trudna. Zrozumienie komunikatu ma charakter nieustającego procesu przetwarzania treści komunikatu.

INSPIRACJE

Inspiracją dla mojego projektu artystycznego jest moja trudność z komunikacją interpersonalną – stwierdzeniem tym pragnę zaznaczyć owo zjawisko, tak jak odsłaniać siebie, ale nie chcę wchodzić w indywidualne rozważania i interpretacje ani w zrozumienie siebie samego, skąd bije źródło mojego braku. Trajektoria komunikatu uwidacznia się w sferze ludzkiej egzystencji w postaci niedomówień, niedopowiedzeń. Zatrzymując się nad samym bytem, możemy przypatrywać się, jak przekształca się znaczenie komunikatu, pobyc z nim. W chwili kiedy uruchomimy umysł, rozpocznie się analiza i ocena, wnikanie w znaczenie treści komunikatu.

Bezpośrednim impulsem do analizy problemu komunikacji interpersonalnej była książka „Nauki o komunikacji. Teoria i praktyka” autorstwa francuskiego badacza problemów komunikacji, Bruno Olliviera, który stara się zrozumieć, jak tworzy się i krąży znaczenie oraz jak funkcjonuje interpretacja komunikatów.

Chiharu Shiot, „Counting Meos”, 2019, Muzeum Śląskie w Katowicach.

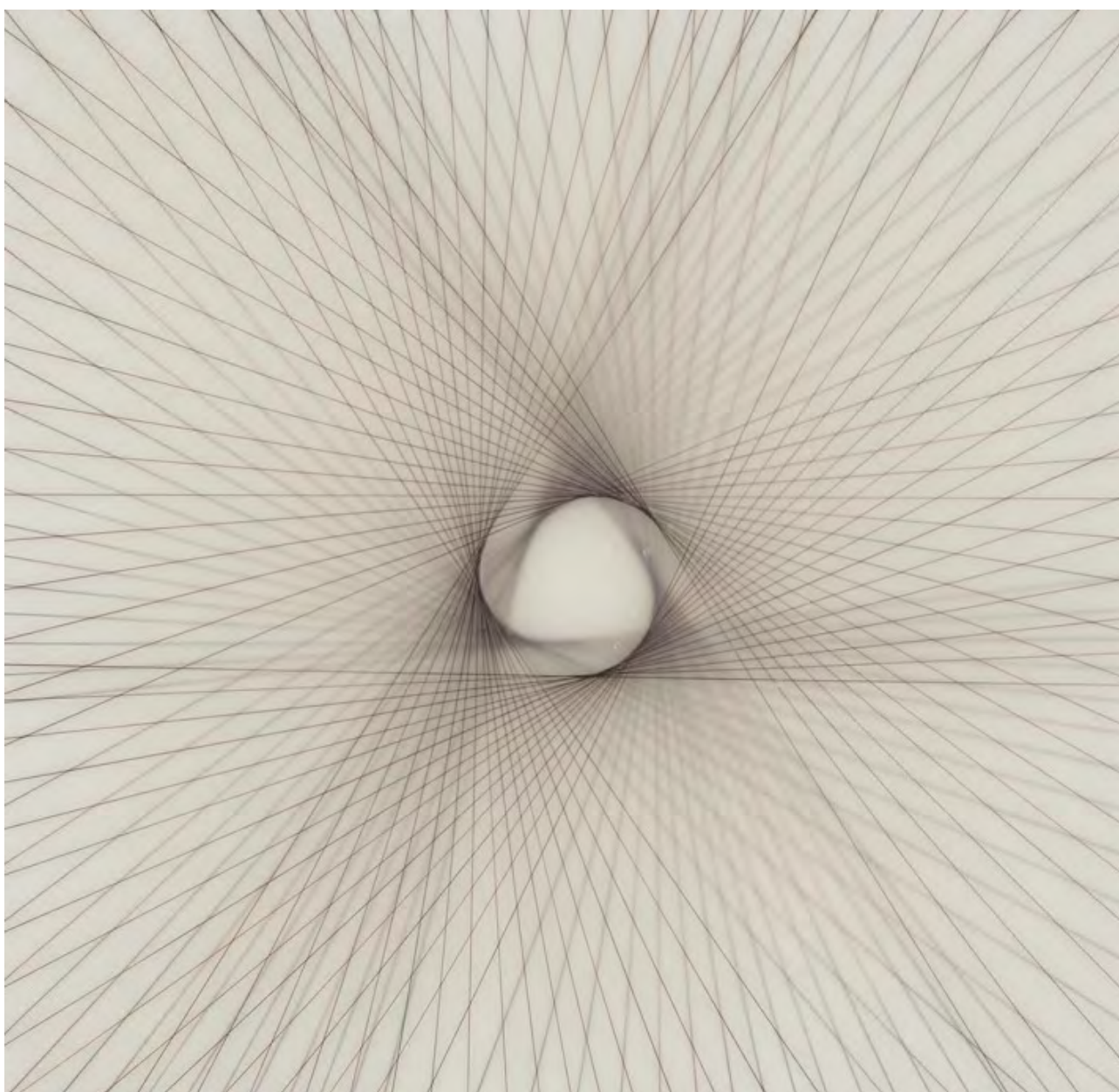
Natomiast inspiracją do samego aktu tworzenia była wystawa Chiharu Shiot. Autorce za środek wyrazu posłużyły sznury oraz liczby. Powiązane sznury w przestrzeni symbolizowały wspólną historię, zaś każda liczba była symbolem definiowania nas samych. Liczby przynoszą nam ukojenie, dzielimy się ważnymi dla nas datami, a one pomagają nam zrozumieć siebie. Nasza historia oparta jest na liczbach. W ten sposób odzwierciedla ją spleciony sznur, podczas gdy liczby rozsiane są jak gwiazdy w międzyplanetarnej przestrzeni. W centrum tego kosmosu mieści się egzystencja, której nie sposób dostrzec gołym okiem; nasza przeszłość, teraźniejszość i przyszłość siedzą przy stole, rozmyślając o niezliczonych gwiazdach w wiecznie rozszerzającym się wszechświecie.

Równie inspirująca była dla mnie twórczość Artura Leschera. Artysta ten w swoich surowych, poetyckich rzeźbach, przedmiotach, instalacjach bada mechanikę formy i ruchu, równowagę i napięcie oraz przestrzenie architektoniczne.

Artur Lescher, „Artist”, 2019, Almine Rech. Paryż.

Zajmuje go widzenie materiałów i przestrzeni, a u podstaw wszystkich jego prac, ukazujących bezpośredni wpływ konstruktywizmu, suprematyzmu, sztuki performance i minimalizmu, leży koncentracja na postrzeganych granicach – na przykład między rzeczywistością a jej reprezentacją – które on ciągle przełamuje. Równie ciekawe, dające do myślenia, są prace Jayoung Yoon, które z kolei opierają się na zjawisku umysłu-materii, badają otaczającą nas rzeczywistość naszą pamięcią, percepcją i odczuciem cielesnym. Podstawowym medium dla Yoon są ludzkie włosy,

Jayoung Yoon, Empty Void, 2015, Studio 3 Gallery, University of Kent, Wielka Brytania.

materiał, który jest ściśle substancjalny, dotykowy i skupia uwagę widza na ciele. Włosy są również szczególnie odpowiednim symbolem pamięci, ponieważ nie rozkładają się długo po śmierci. Nieistotne pasma włosów są wplecione w półprzezroczyste rzeźbiarskie formy, reprezentujące myśli i wspomnienia. Wideo pomagają uchwycić fizyczną interakcję z rzeźbami jako gest oczyszczenia: niewidzialne myśli są unoszone z głowy lub ciała twórcy i znikają podczas medytacyjnego rytuału. W innych pracach Yoon wplata pasma własnych włosów w nieważkie rzeźby i instalacje, które poruszają się w wyniku przepływu powietrza w pomieszczeniu i reagują na ruch widza. Te niewielkie ruchy w przestrzeni kosmicznej w zawilej skali zmieniają świadomość widza na temat jego otoczenia i wprowadzają subtelne postrzeganie, które często uważa się za coś oczywistego. W dwuwymiarowych pracach poszczególne pasma włosów układane są w warstwach akrylowego podłoża i wosku pszczelego. Sprowadzone do najbardziej redukujących elementów, prace te zapewniają przestrzeń, w której struktura zanika w malowanym eterze, reprezentując rozpuszczanie myśli lub wynurzanie się między stanami świadomego i podświadomego umysłu.

OPIS PRACY

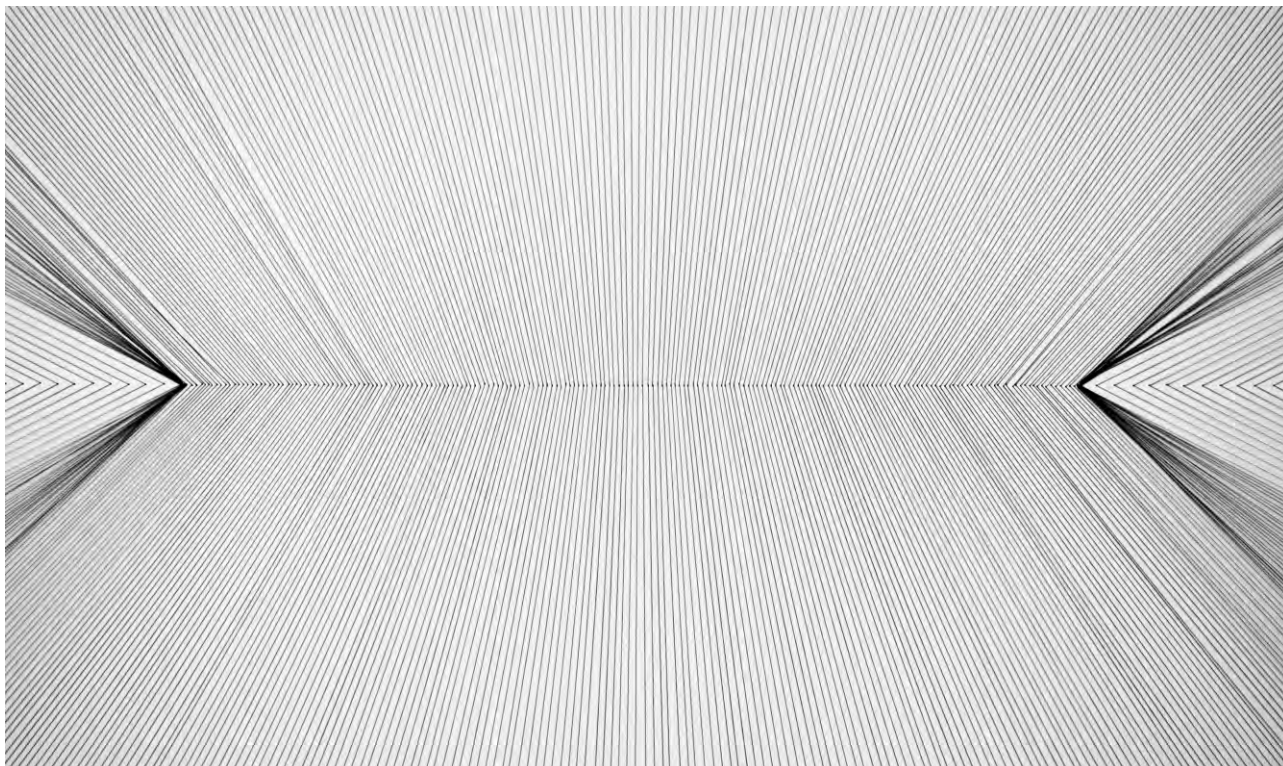
Cykl prac „Niedopowiedzenia” ukazuje, jaką drogę przebywa komunikat, na jak wiele wątków i warstw może zostać rozbity, zanim trafi do odbiorcy. To próba zobrazowania dróg przepływu komunikatu. To rejestracja torów komunikatu w celu przeanalizowania, jak zmienia się przekaz treści komunikatu.

Konstrukcja z białej tablicy stanowi czystą przestrzeń do odbioru i interpretacji komunikatu. To niezapisana tablica, która po nadaniu komunikatu przez nadawcę zostaje wypełniana liniami z czarnych syntetycznych nici, będących na pozór prostym, czystym przekazem komunikatu. W czystej formie nić obrazuje prostą drogę komunikatu między nadawcą a odbiorcą, którą odbiorca może zrozumieć. Gdy jednak nadawane komunikaty zaczynają się multiplikować, z nici powstaje sieć, ukazująca trajektorię przepływu komunikatu. Wtedy zapisy w postaci instalacji tworzą matnię zawiłych korelacji między nadanym komunikatem a zrozumieniem przez odbiorcę przekazywanego mu komunikatu.

Abstrakcyjny wzór przecinających się linii, rozchodzących się promieniście w różnych kierunkach, zawieszonych jak pajęczyna na białym tle, stwarza skomplikowany obraz, jakimi drogami może przebiegać komunikat: od prostej formy, gdzie wątków pobocznych jest niewiele i komunikat jest odbierany w czystej postaci, do wielowątkowej, zawiłej, rozbitej na wiele odnośników, w której odbiorca odczytuje komunikat w innym jego znaczeniu. Instalacja pt. „Zachwianie” (ilustracja 1) ukazuje hipnotyzujące wrażenie głębi, szczególnie w centralnej strefie kompozycji, gdzie gęstość przecinających się włókien daje efekt kalejdoskopowy pomimo niewielkiej głębokości obrazu.

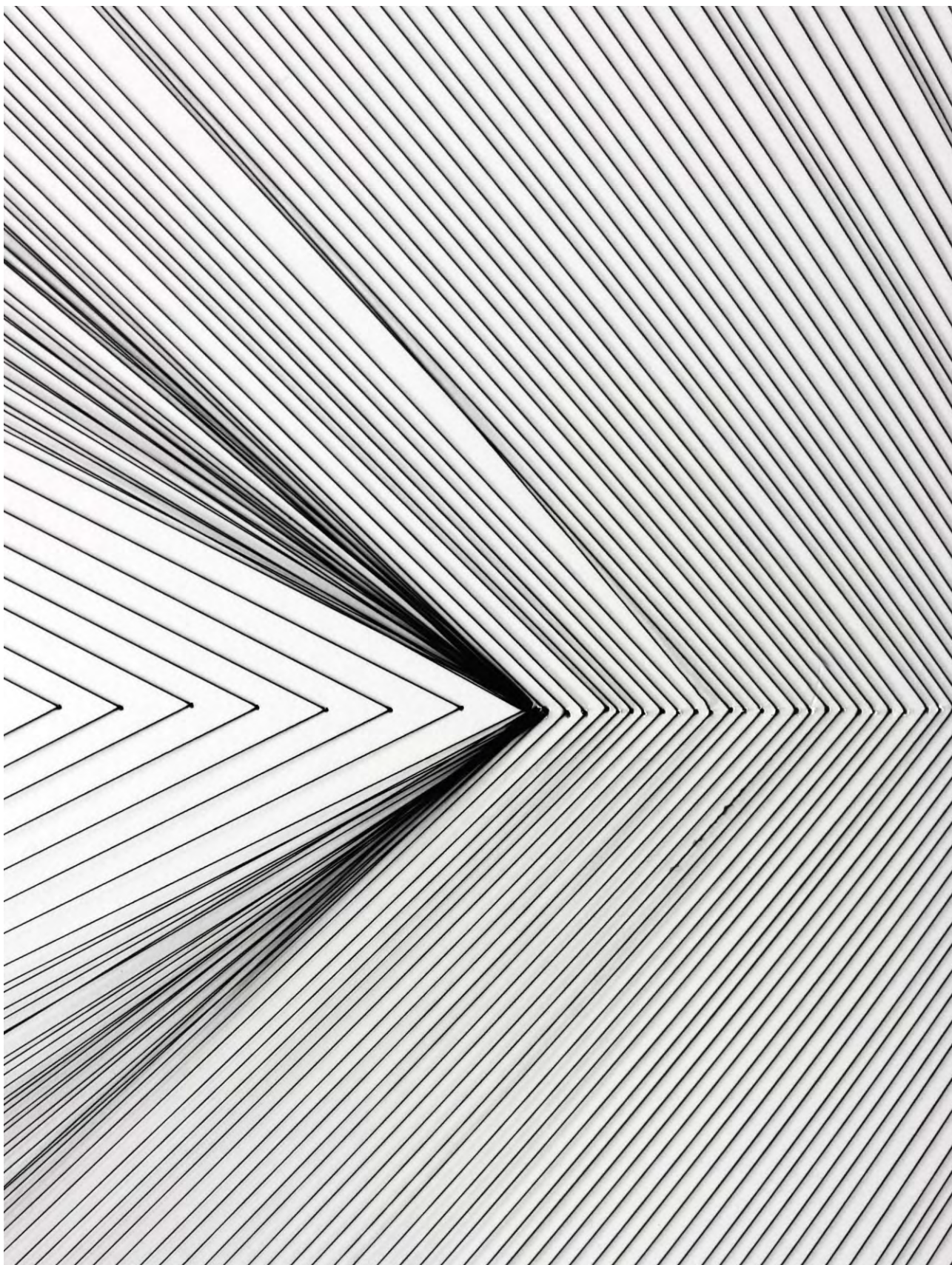
Delikatne diagonalne linie, które wydają się przecinać każdy z czterech rogów pracy, są złudzeniem optycznym, wytwarzanym przez zachodzące na siebie proste linie nici,

które tworzą abstrakcyjne formy. Linia horyzontu jest zwrotem zrozumienia komunikatu między nadawcą a odbiorcą. Załamanie perspektywy jest nawiązaniem do lekkiej zmiany, zachwiania projekcji i odbioru komunikatu: w trakcie transmisji następuje odebranie komunikatu, który dalej przez filtry doświadczeń odbiorcy jest już interpretowany w jego własnym kodzie zrozumienia.

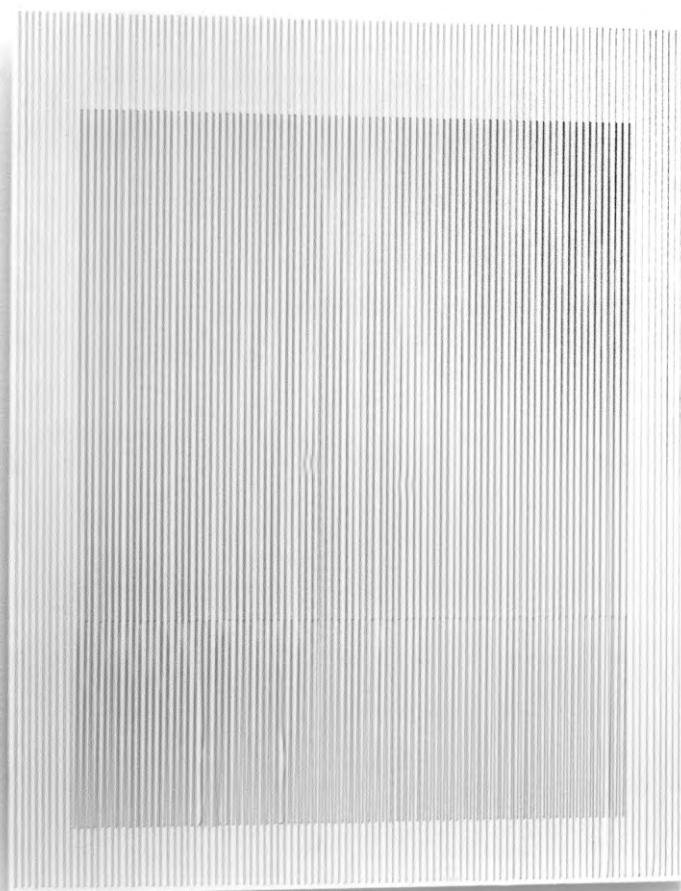
Ilustracja 1: Karol Jaworowski, „Zachwianie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

„Paralela” (ilustracja 3) tu z pozoru niewielkie przenikania i łączenia linii z pobocznymi wątkami ukazują, jak przechodząc na inną trajektorię, delikatnie zmienia się istota komunikatu i przekształca się jego sens. Co w zmultiplikowanych komunikatach zaczyna mieć wpływ zasadniczy. Każdy zakłócający czynnik powoduje zamieszanie lub w inny sposób utrudnia komunikowanie się. I buduje nowe znaczenie przekazywanej treści: dane słowo nie zawsze oznacza to samo dla nadawcy i dla odbiorcy; słowo może pochodzić z innego języka, np. żargonu; słowa bywają nieprecyzyjne itd. Konieczne jest takie wyjaśnienie komunikatu, by został on

Ilustracja 2: Karol Jaworowski, „Zachwianie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

zrozumiany przez osoby o różnych doświadczeniach, światopoglądach. Ważna jest empatia trafienie w punkt widzenia rozmówcy i odkładanie reakcji do czasu, gdy rozważy się istotne informacje. Podstawowe znaczenie ma zadawanie pytań. Różnice w rozumieniu komunikatu są wypadkową różnego poziomu wiedzy, doświadczeń, sytuacji.

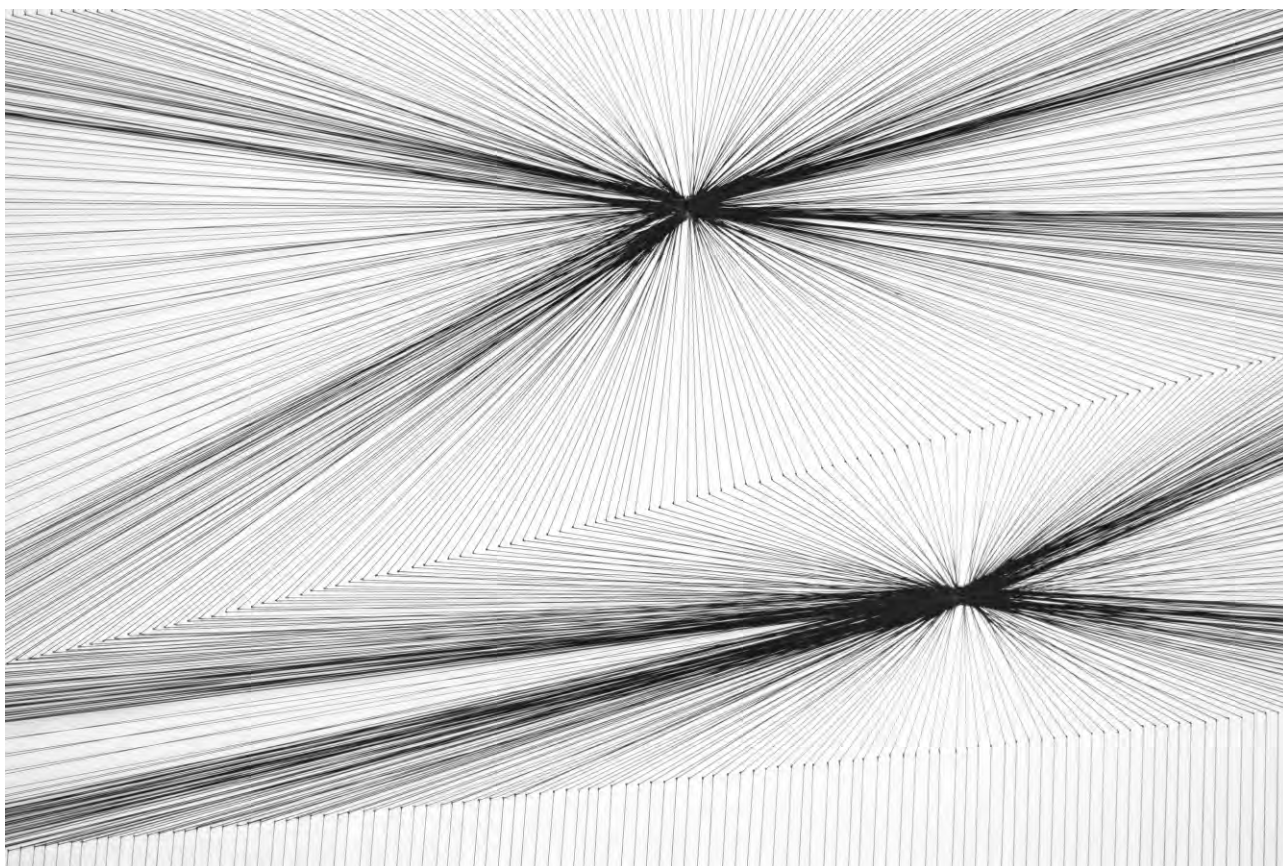

Ilustracja 3; Karol Jaworowski, „Paralela”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 80 x 100 cm, 2020 r.

Wydaje się czymś naturalnym, że odbiorca komunikatu przyjmuje go tak, jak zakodował go nadawca. Skąd się bierze to częste nieporozumienie? Ile nieraz trzeba udzielać wyjaśnień, sprostowań na temat: „co miał na myśli autor komunikatu” albo ze zdumieniem odkrywać, czego dopatrzył się w mojej wypowiedzi rozmówca.

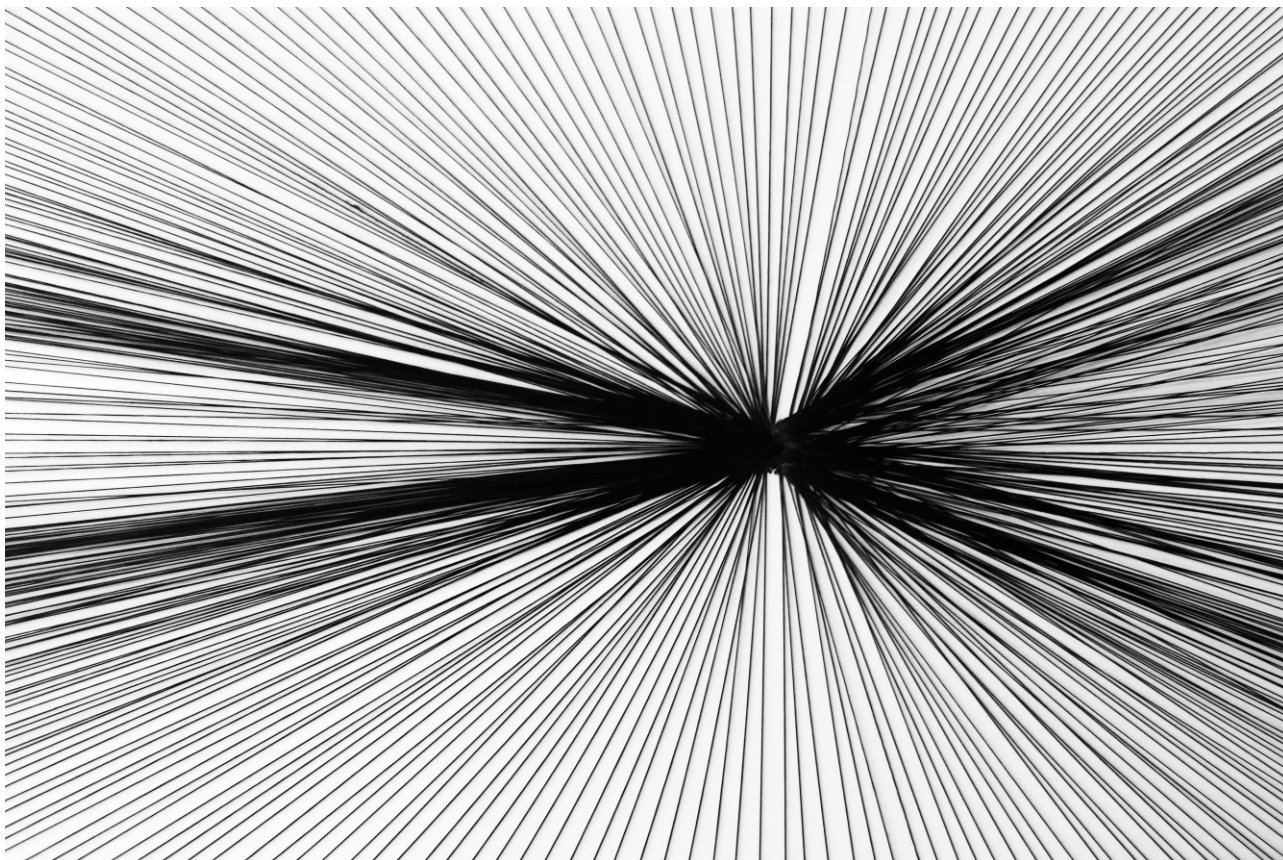
Doświadczenie uczy, że nader często akcenty położone na poszczególne elementy wypowiedzi zostają przyjęte zupełnie inaczej, że kwadrat w mojej wypowiedzi ulega w odbiorze znacznemu odkształceniu. Połączenia licznych linii niczym wązki komunikatu dają odbiorcy znaczenie treści komunikatu. Linie to kolejne znaczenia komunikatu które budują rozumienie przekazu. I z drugiej strony: rozproszenie poprzez fragmentację linii rozbija znaczenie przekazu nadawcy. Ciągłe połączenia i rozbicia zmieniają zawartość treści komunikatu wraz z jego postępującymi przemianami wywoływanymi czynnikami zewnętrznymi, aż do zmiany znaczenia lub podziału na fragmenty, które zaczynają tworzyć nowy wydźwięk, treść, tudzież kontekst komunikatu. Koncentracja wektorów komunikacji jest oznaką, że następuje poprawny odbiór komunikatu. Dochodzi do porozumienia między nadawcą komunikatu a jego odbiorcą.

„Dwa światy” (Ilustracja 4) to próba zilustrowania stanowisk nadawcy i odbiorcy. Nasze umiejętności komunikacyjne w dużej mierze decydują o tym, czy osiągamy pożądane rezultaty. Można powiedzieć, że komunikacja będzie skuteczna, gdy przyniesie oczekiwany przez odbiorcę efekt. Wiadomość nieważna to wiadomość, która zostanie zinterpretowana jako sprzeczna z intencją nadawcy. Do komunikacji używamy różnych kodów. Mogą to być słowa, gesty (np. powitanie, otwarte gesty) lub symbole (np. ubrania, dodatki, banery, koszulki). Konsekwencjami nieefektywnej komunikacji są błędy, nieporozumienia, negatywne emocje, konflikty, uprzedzenia. Na negatywny wynik komunikacji interpersonalnej może wpływać wiele czynników, z których część leży po stronie nadawcy wiadomości, a część po stronie odbiorcy. Zakłócenia po stronie nadawcy najczęściej pojawiają się z powodu braku wiedzy (o komunikacji lub odbiorcy), braku umiejętności komunikacyjnych, niezrozumienia sytuacji, silnych emocji, nawyków komunikacyjnych, typu osobowości lub przekonań. Natomiast każdy odbiorca filtruje przychodzące z zewnątrz komunikaty przez pryzmat

Ilustracja 4: Karol Jaworowski, „Dwa światy” z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

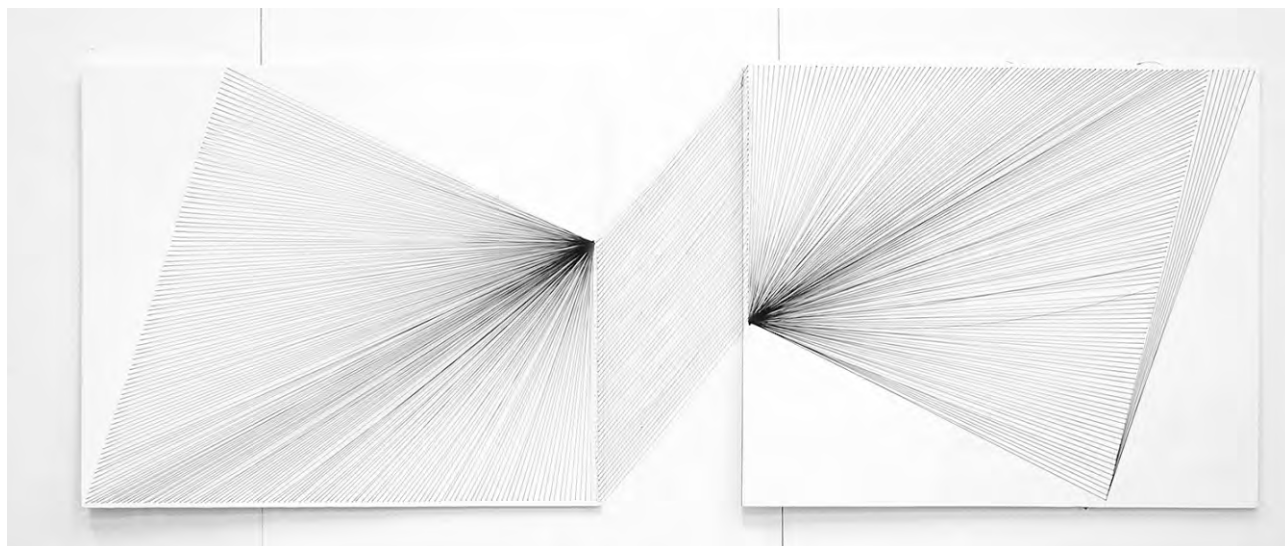
własnej osobowości cechy charakteru powodują, że ta sama informacja u różnych ludzi rodzi różne emocje, różne interpretacje, różne znaczenia – niektóre komunikaty przyciągają uwagę, inne są ignorowane. Z typami osobowości zwykle kojarzony jest również system przekonań i postaw. Co więcej – stan psychofizjologiczny i emocje: te dwa czynniki sprawiają, że w danej chwili, poirytowani, zmęczeni lub rozproszeni, informacje odbieramy w sposób wybiórczy lub zniekształcony. Jest jeszcze kwestia zasobu wiedzy i kompetencji. W tym przypadku chodzi o kod komunikatu. Jeśli jako odbiorcy nie znamy tego, którego użył nadawca, posługując się np. obcym nam fachowym słownictwem lub slangiem, skierowanego ku nam komunikatu nie rozumiemy.

Ilustracja 5: Karol Jaworowski, „Dwa światy” z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

W „Metamorfozie” (Ilustracja 6) linie ukazują przepływ komunikatu: od prostego przekazu między nadawcą a odbiorcą, gdzie sens komunikatu jest niezmienny, przez bardziej skomplikowane formy, gdzie komunikat rozbija się na liczne wątki, tworząc inne znaczenia (tu zaczynają się pojawiać zaburzenia w odbiorze komunikatu, dochodzi do problemu w jego zrozumieniu, czytelność przekazu jest niejasna dla odbiorcy), aż do form abstrakcyjnych, gdzie komunikat rozbija się na różne warstwy i tworzy nowe znaczenia treści komunikatu (odbiorca nie jest w stanie odebrać przekazu z innej warstwy, jest to komunikat zupełnie mu obcy i nie jest w stanie go odczytać). Odbiorca, który otrzymuje komunikaty z różnych źródeł, może mieć trudność w zbudowaniu poprawnego odbioru komunikatu. Trudność polega na braku spójności w przekazie. Czasem interlokutorzy rozmijają się co do przypominanych sobie faktów albo wręcz nie mogą wydobyć z pamięci konkretnych słów czy sformułowań. Proces

odbiorca komunikatu, który otrzymuje komunikat od zmieniających się osób. Przy założeniu, że komunikat nie jest tylko prostą formą przekazywaną od nadawcy do odbiorcy w czasie rzeczywistym, lecz zapisaną treścią przekazywaną z pokolenia na pokolenie. Komunikat zostaje interpretowany współcześnie, interpretacja jest przekazywana na następne pokolenia.

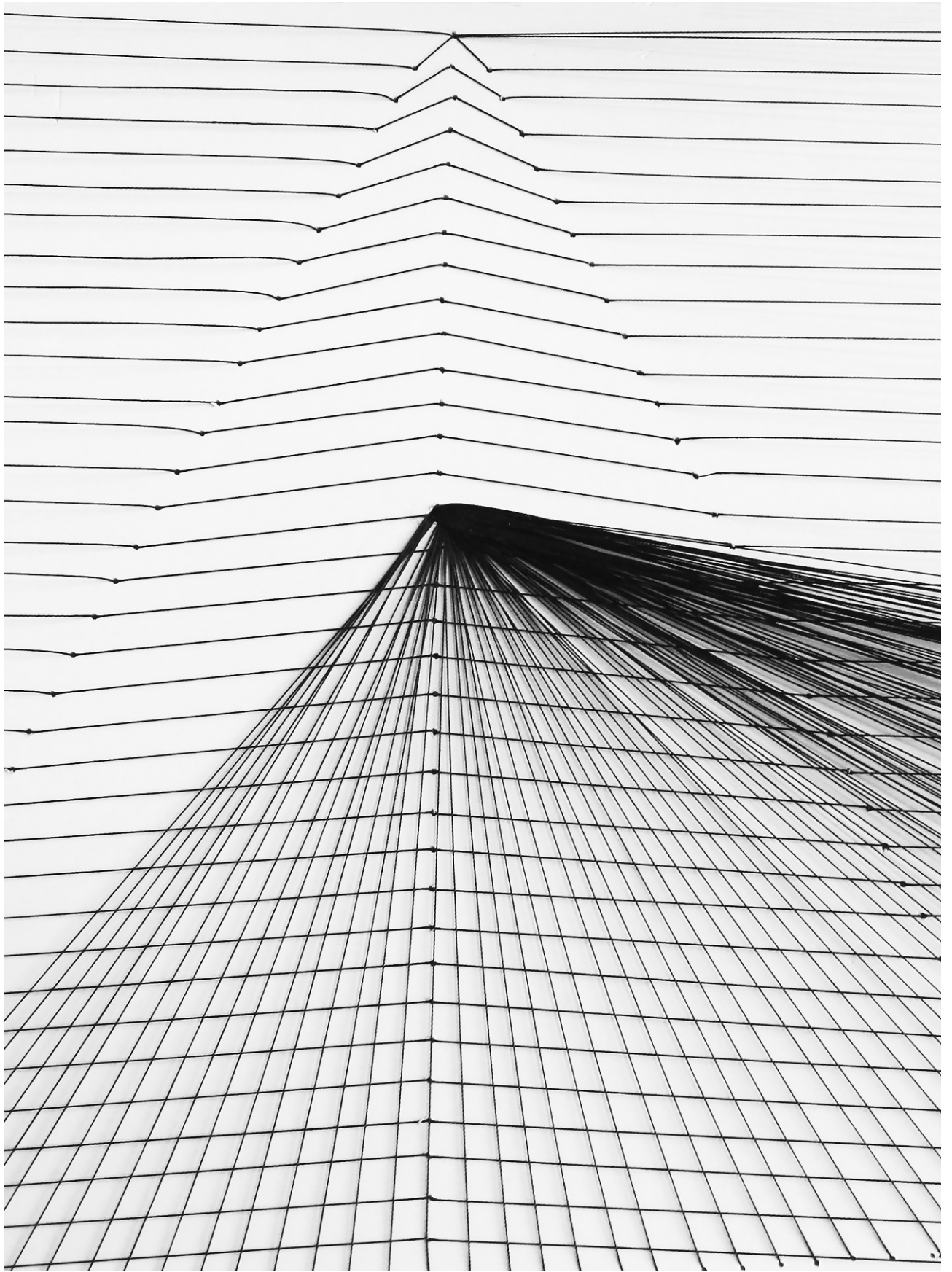

Ilustracja 6: Karol Jaworowski, „Metamorfoza”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 230 x 100 cm, 2020 r.

Komunikacja nie może już być pojmowana jako wysyłanie przekazu, który wychodzi od nadawcy, by dojść do odbiorcy. Trzeba bowiem zrozumieć, że krążenie komunikatów na nośnikach warunkujących ich treść jest przedmiotem ciągłych reinterpretacji ze strony użytkowników i aktywnych odbiorców czytelników. Stereotypy, które zakładają komunikację czysto telegraficzną, pochodzące ze starych prac nad przekazywaniem informacji, nie odpowiadają aktualnemu stanowi nauki.³

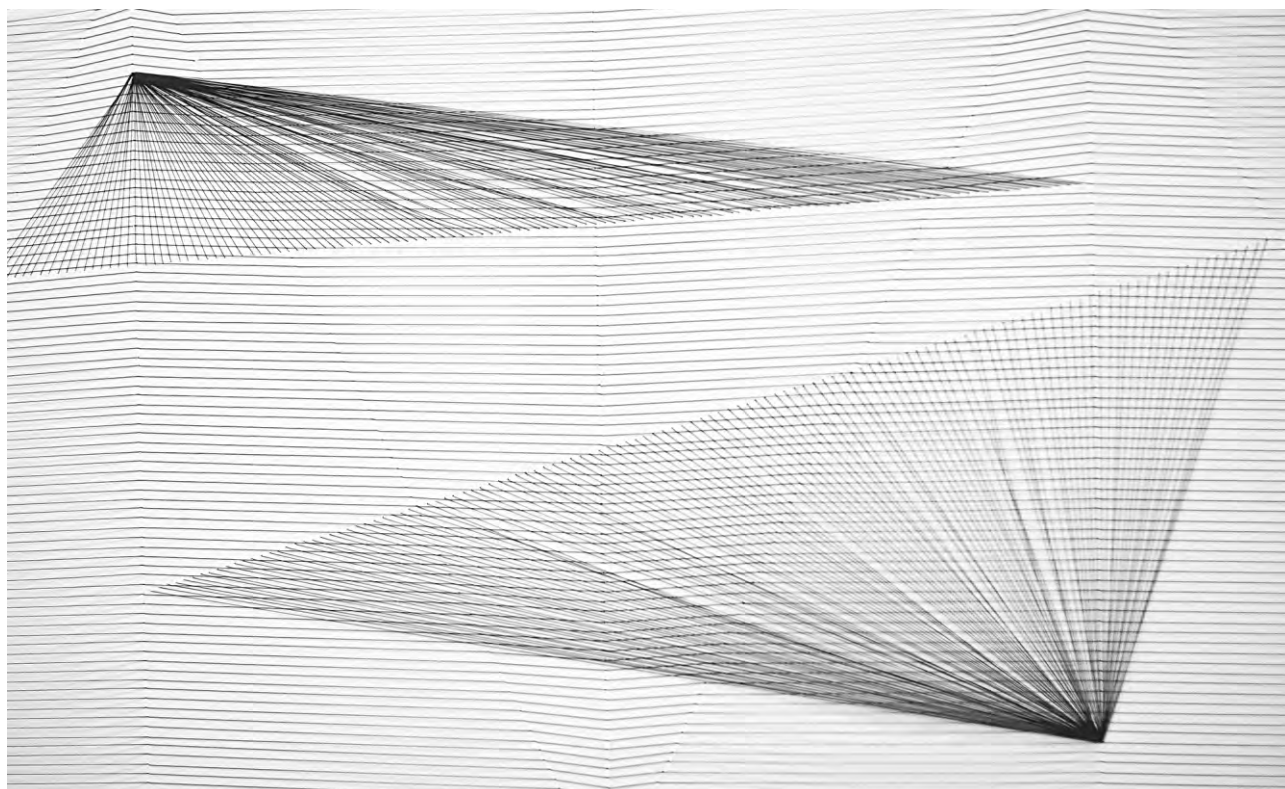
komunikacji interpersonalnej, zachodzący między nadawcą a odbiorcą, nie zawsze sprowadza się do jednokrotnego spotkania. Łatwiej jest utrzymać zwięzłość komunikatu, jeśli nadawca i odbiorca są niezmienni. W wyniku powtarzających się interakcji przez długi czas mogą pozostawać względem siebie w określonych stosunkach, a o jakości tych stosunków decyduje, między innymi, pamiętanie o informacjach przekaz-

3). B. Ollivier, „Nauki o komunikacji. Teoria i praktyka”, tłum. I. Piechnik, Oficyna Naukowa, Warszawa 2010 r. s. 368

Ilustracja 7: Karol Jaworowski, „Koniunkcja”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

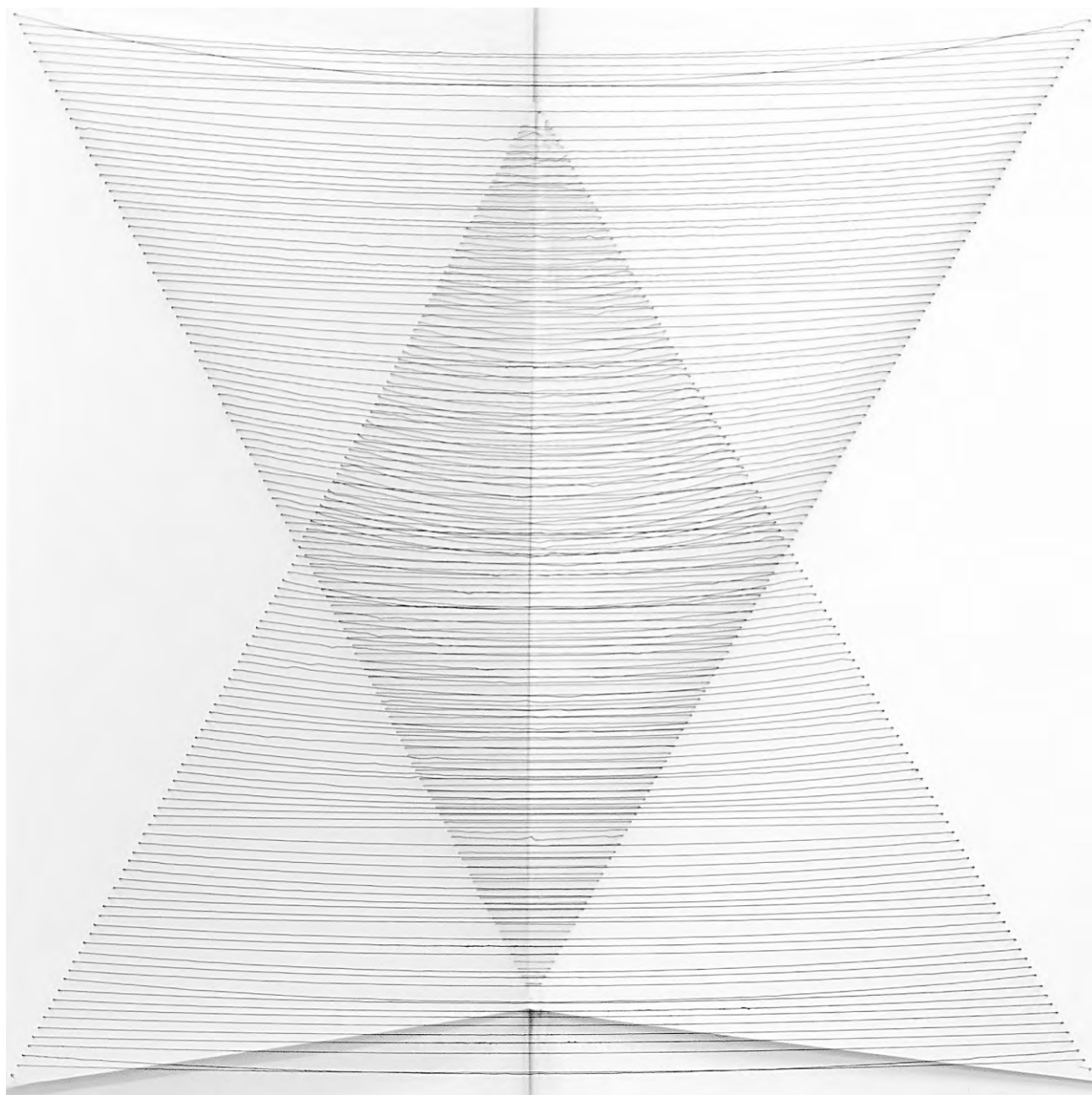
ywanych we wcześniejszych interakcjach, klimacie rozmowy, ustaleniach, którymi zakończyło się spotkanie, itd. Pamięć umożliwia utrzymanie spójności treściowej, emocjonalnej, relacyjnej itd. przeszłych interakcji z aktualną oraz rzutowanie tej wiedzy w przyszłość w kierunku formułowania wzajemnych potrzeb i oczekiwań odnośnie kolejnej interakcji.

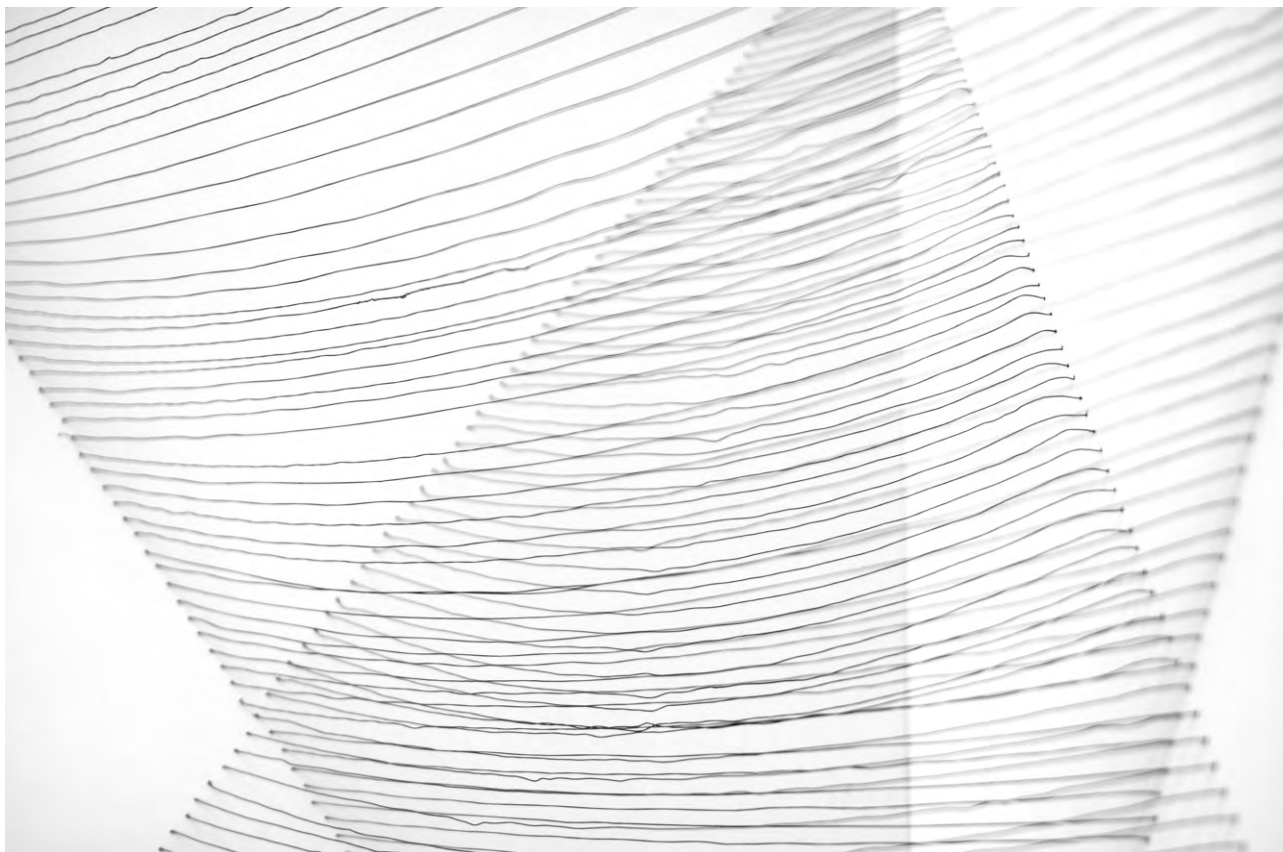
Ilustracja 8: Karol Jaworowski, „Koniunkcja”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Prawidłowe funkcjonowanie pamięci interakcyjnej może w znaczny sposób ograniczyć powstawanie zakłóceń komunikacyjnych i jest w stanie zbudować poprawny odbiór zawartości komunikatu. „Koniunkcja” (Ilustracja 8) przedstawia schemat komunikatów interlokutorów, których przekazy rozmiągają się. Nie potrafią znaleźć wspólnego wątku przekazu. Zabrakło w ich relacji emocjonalnego przekazu, który spoiłby ich komunikację. Mają taki sam przekaz, lecz brak wspólnej wiązki emocjonalnej sprawia, że brak im jedności. Dwie osoby, komunikujące się z sobą w ramach interesujących ich obszarów, łatwiej odbierają prawidłowo przekazywane między nimi komunikaty niż

„Przenikanie” (Ilustracja 9) Pokazuje jak znaczenie, sens przekazu zmienia się ze względu na sposób zapisu i możliwość jego odtworzenia. Nadawca posługuje się dostępnymi mu środkami przekazu dla zapisania komunikatu, z formą zapisu włącznie, gdzie ograniczeniem może być język, np. hieroglify, czy prosta forma zapisu w postaci malowideł na ścianach jaskini. Odebranie komunikatu mimo prostej formy może nie być już tak jednoznaczne. Odbiorca nie posługuje się już tą formą przekazu i interpretacja może mieć inne znaczenie.

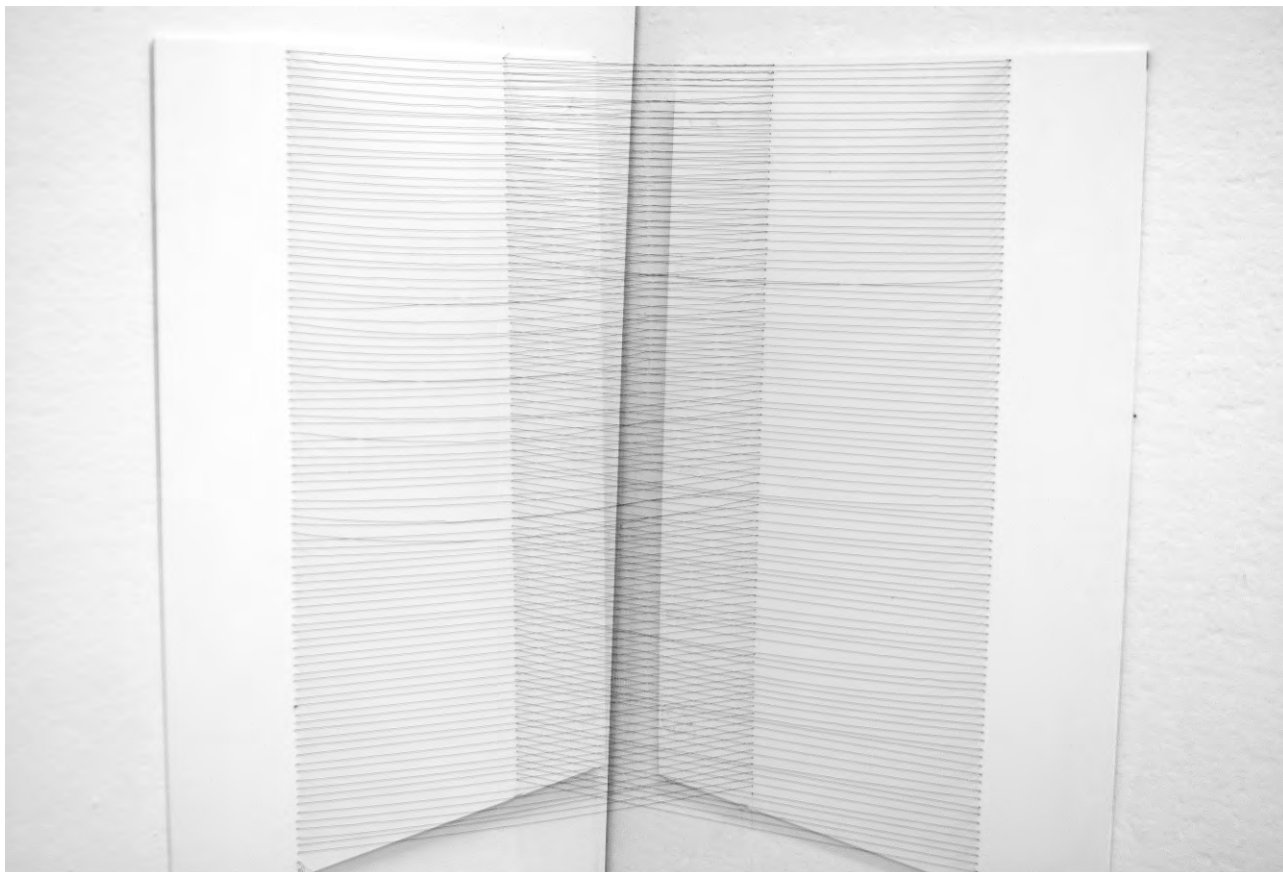

Ilustracja 9: Karol Jaworowski, „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

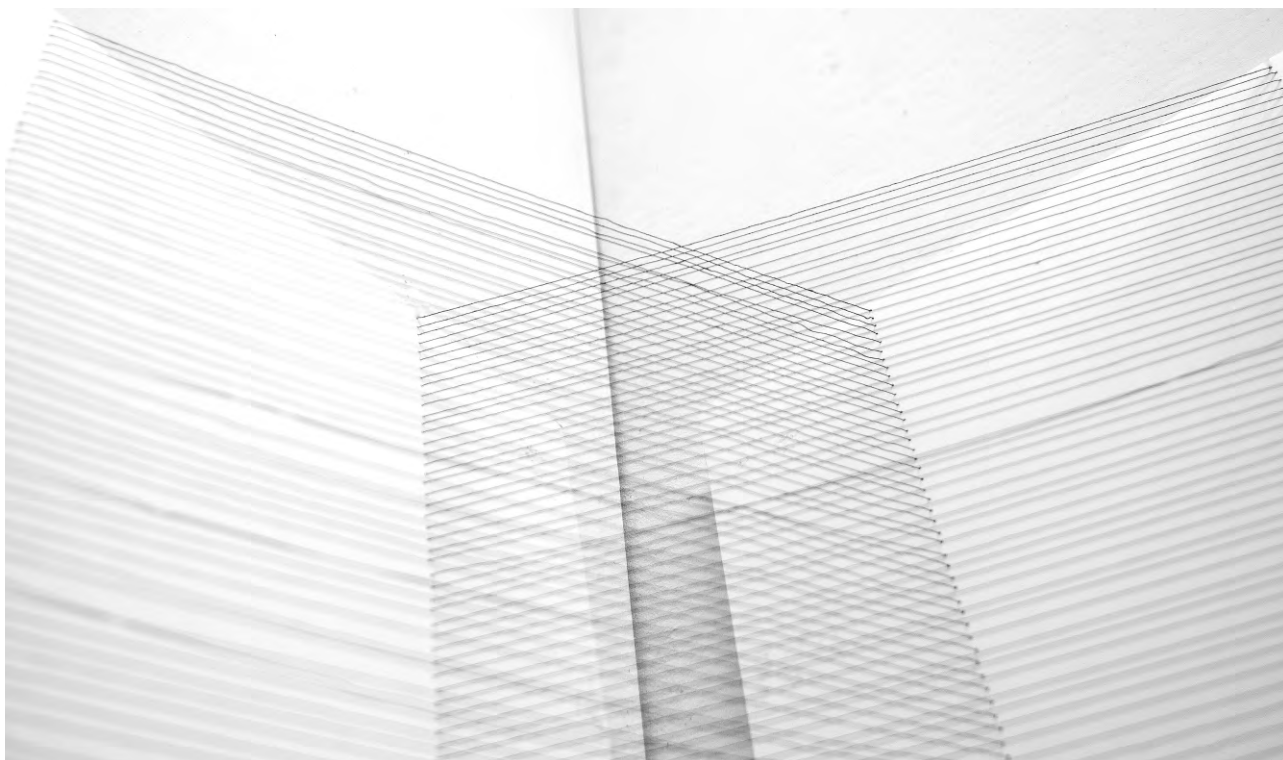

Ilustracja 10: Karol Jaworowski, „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

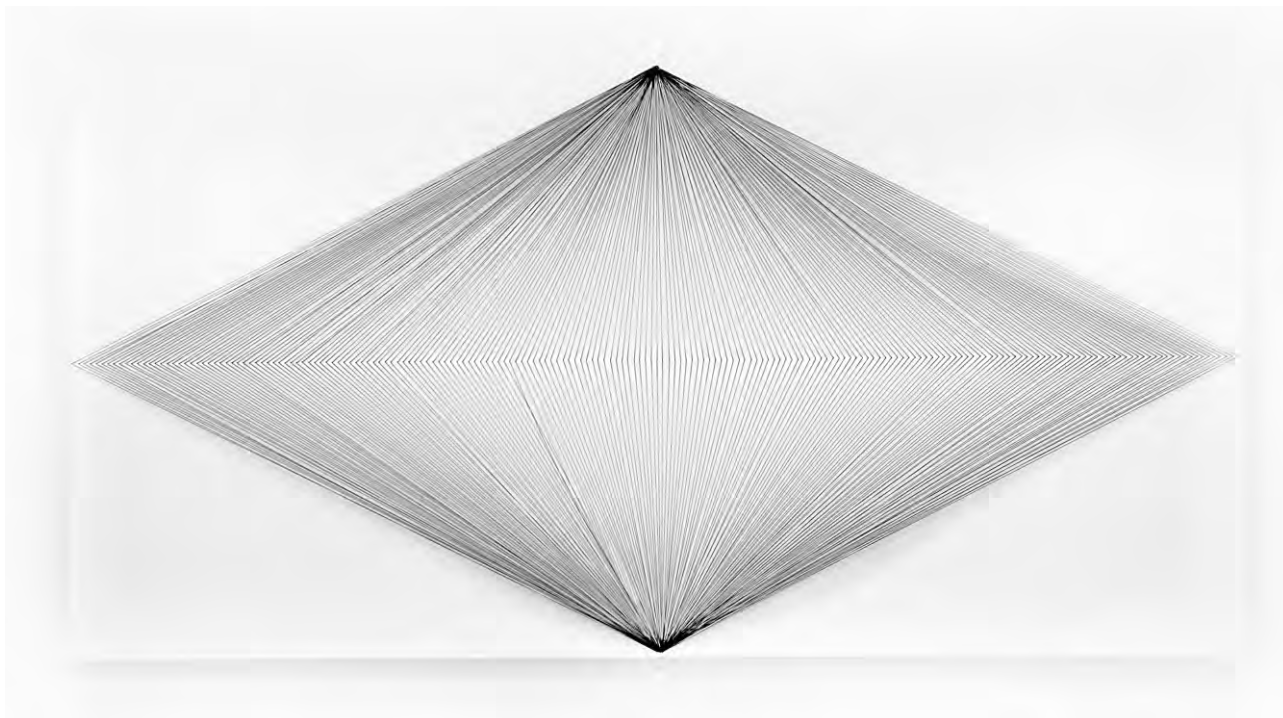
Komunikowanie się jest podstawą wszystkich form cywilizacji, a także gwarantem rozwoju społeczeństwa. Jest jedną z najważniejszych i absolutnie podstawowych czynności zachodzących w organizmie ludzkim i organizmach społecznych. Bez komunikacji każda kultura umrze, a człowiek nie może się obejść bez komunikowania się. Komunikacja stanowi część jego życia. Ma miejsce także na poziomie intrapersonalnym, kiedy to informacja jest przetwarzana wewnątrz ludzkiego organizmu. Komunikację intrapersonalną definiuje się jako mówienie do siebie, rozmowę z samym sobą, czyli jest to interpretowanie własnych emocji, motywacji, wskazówek i spostrzeżeń, zarządzanie i zmienianie wewnętrznego głosu osoby oceniającej. Polega na oddzielnym przetwarzaniu bodźców werbalnych i niewerbalnych. Czasami bodźce te manifestują się jedynie jako wewnętrzne doświadczenie odbiorcy, a czasami pochodzą ze środowiska zewnętrznego. Zdarza się, że to, co pojawia się w środku, wciąż tam jest (np. rozmowa z sobą lub „widzenie”

Ilustracja 11: Karol Jaworowski, „Przenikanie 2”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

Ilustracja 12: Karol Jaworowski, „Przenikanie 2”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Ilustracja 13: Karol Jaworowski, „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

obrazu), a czasem jest przekazywane na zewnątrz w formie komunikatu (np. głosu lub gestu).

Jednak wydaje się, że także taka komunikacja odbywa się w ramach subiektywnej relacji podmiotu z sobą samym, „ja” komunikuje się tu z „ja”. Instalacją „Diagonal” (ilustracja 13) przedstawiam schemat rozbijania komunikatu na odseparowane wątki, by poukładać, przekodować na swój język i poskładać je z powrotem w cały przekaz. Rozbijanie komunikatu na oddzielne wątki daje możliwość jego dogłębniejszego poznania i zrozumienia komunikatu. Staram się przemyśleć całą sytuację i zadawać sobie pytania o jej przyczyny. Jako całość tworzy to ewoluujący system, tworzy bogatą przestrzeń wewnętrzną z bogatą komunikacją, z nadzieją na komunikację z inną osobą poprzez komunikaty zewnętrzne, a komunikaty wewnętrzne i zewnętrzne mają podobne bogactwo. Rezultatem jest powrót do własnego serca, w którym doświadczam, wzbogacam i wzmacniam chęć szukania pomocy u innych, a tym samym staję się bardziej komunikatywny. Jest to niejako proces samoleczenia i samorozwoju.

Ilustracja 14: Karol Jaworowski, „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Komunikacja intrapersonalna to coś znacznie więcej niż rozmowa z samym sobą. Składa się ona z procesów mentalnych, które towarzyszą człowiekowi we wszystkich codziennych czynnościach. Chodzi tu o nieustanne przetwarzanie bodźców zarówno werbalnych, jak i niewerbalnych. Czasami te stymulatory wytwarzane są wewnątrz osoby, a czasami pochodzą ze środowiska zewnętrznego.

PODSUMOWANIE

Zakładamy często, że przebieg komunikacji ma taką samą formę, jak proces przekazywania informacji. Logiczne metafory, przedstawiające „przekazywanie” informacji od nadawcy do odbiorcy, bywają bezkrytycznie przenoszone na relacje międzyludzkie. Całokształt tych logicznych metafor sprzyja określonej imaginacji o formie komunikowania się ludzi, które z punktu widzenia antropologii i filozofii można określić jako „kartezjańskie wyobrażenie podmiotu”⁴. Skłonni jesteśmy do wyobrażania sobie, że informacja jako treść komunikatu w fazie nadawania istnieje w podmiocie, identyfikowanym jako „nadawca”, a następnie transmitowana jest do umysłu drugiego podmiotu – „odbiorcy”, i odkodowywana, efektem czego jest „informacja zwrotna” jako reakcja. Podmioty zaangażowane w tym przedsięwzięciu, nadawca i odbiorca, są określane jako „obiekty”, a informacja znajduje się w ich wnętrzu na początku i na końcu całego procesu. Aktualne trendy w komunikacji potwierdzają poglądy francuskich badaczy:

*...mimo posiadania niezaprzeczalnej wartości dla telekomunikacji, statystyczna teoria informacji przynosi mniejsze korzyści dla analizy komunikacji międzyludzkiej. Znalazła ona wiele technicznych zastosowań i pobudziła badania w różnych dziedzinach (...). Każde odwoływanie się jednak do tej teorii musi odbywać się w sposób bardzo ostrożny. Jest to teoria matematyczna, której założenia, metody, obszar i warunki zastosowania są dokładnie określone. Jej założenia i metody nie mogą służyć za ogólny zakres dla badań nad komunikacją międzyludzką.*⁵

Filozofowie i badacze na przestrzeni kilkudziesięciu ostatnich lat niejednokrotnie podnosili kwestię, że mnogość i różnorodność zachowań komunikacyjnych nie zezwala

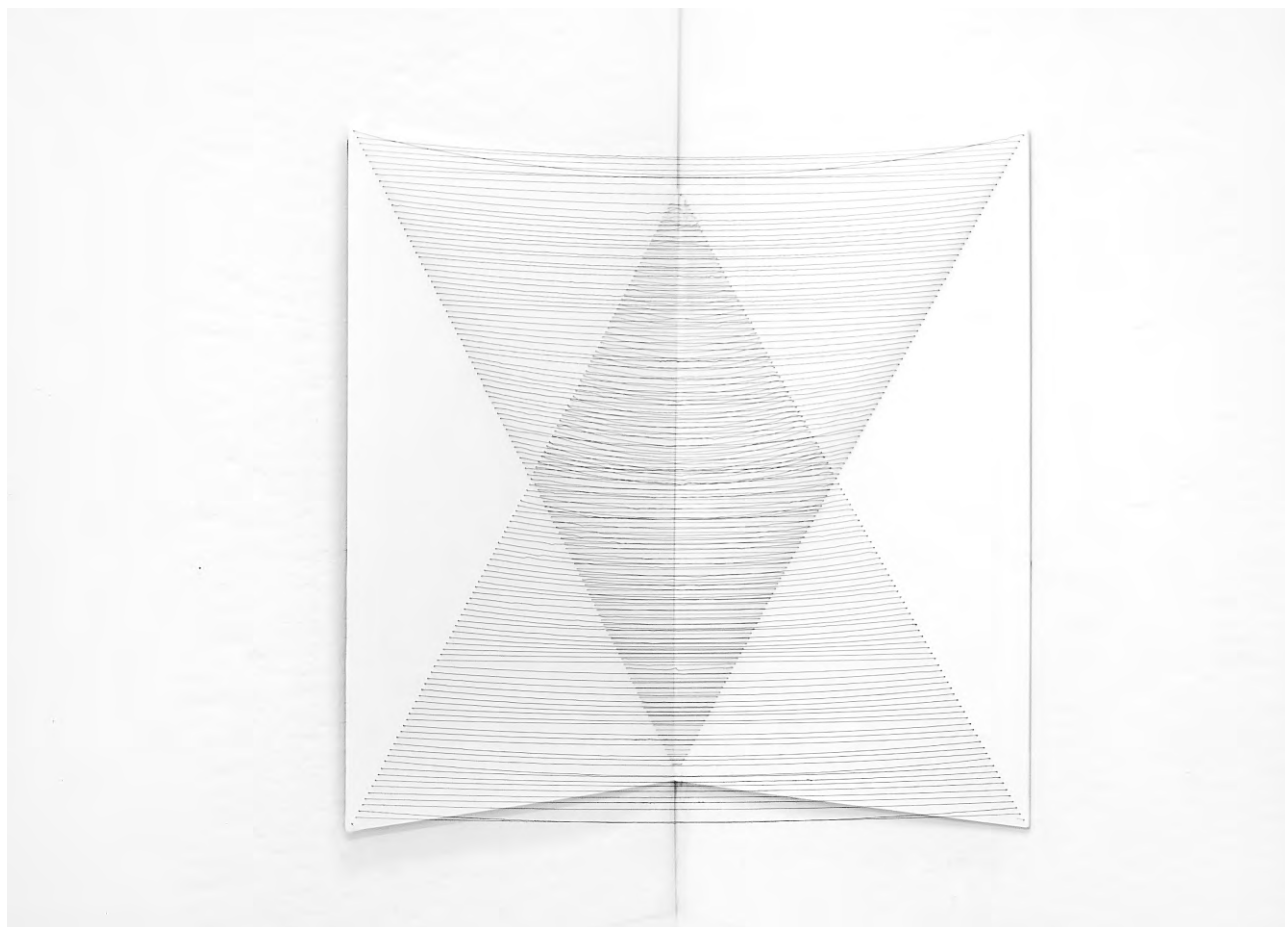
4). Kartezjusz, „Rozprawa o metodzie”, przeł. T. Boy-Żeleński, Wolne lektury, Warszawa 2008, s. 72.

5). CH. Baylon, X. Mignot, „Komunikacja”, tłum. M. Sowa, wyd. Flair, Kraków 2008. s.58-59.

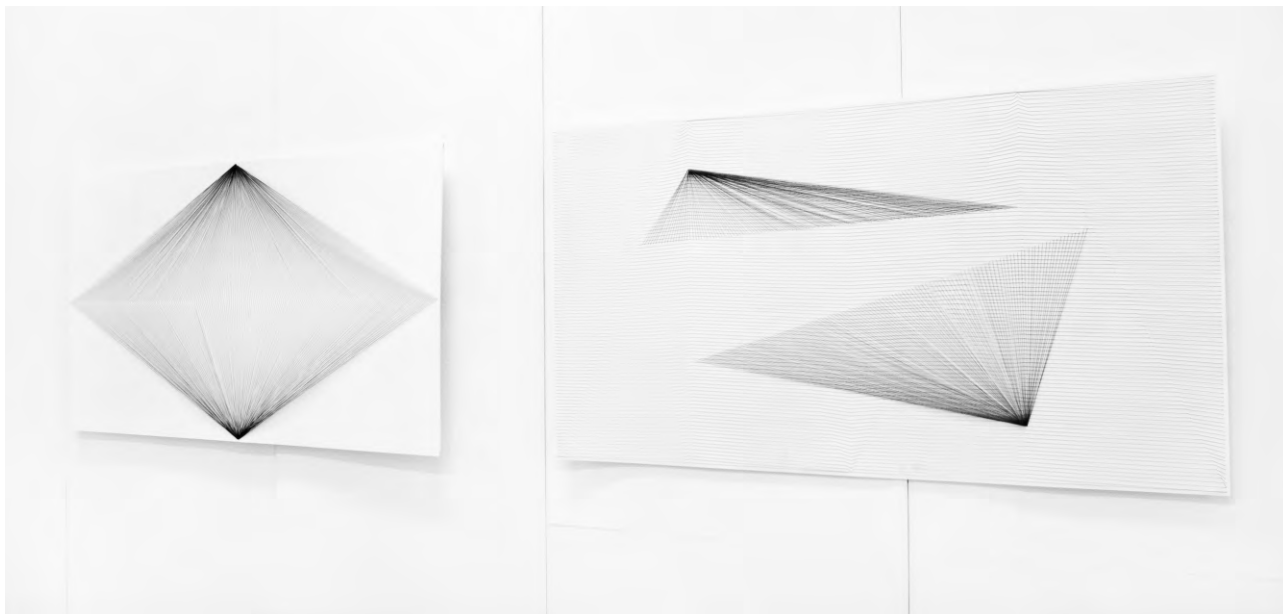
na minimalizowanie ich interpretacji do jednej tylko funkcji, np. informacyjnej. Choć u zarania nauki o komunikacji w latach czterdziestych i pięćdziesiątych XX wieku teoria informacji była podstawą badań, z czasem stało się jasne, że temat komunikacji był zbyt szeroki, aby za jej sprawą rozwiązać problem. Jeśli nauka o komunikacji ma charakter interdyscyplinarny, to niezależnie od oceny tego charakteru nie ulegnie nieścislej akceptacji całego, złożonego i uproszczonego przedmiotu tylko do jednej funkcji.

GALERIA PRAC

Jest to prezentacja prac z cyklu „Niedopowiedzenia”, który ma formę instalacji. W pracach wykorzystałem białą płytę PCV oraz czarną nić nylonową. Zdjęcia pochodzą z wizualizacji projektu w Pracowni P6.

Karol Jaworowski, „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

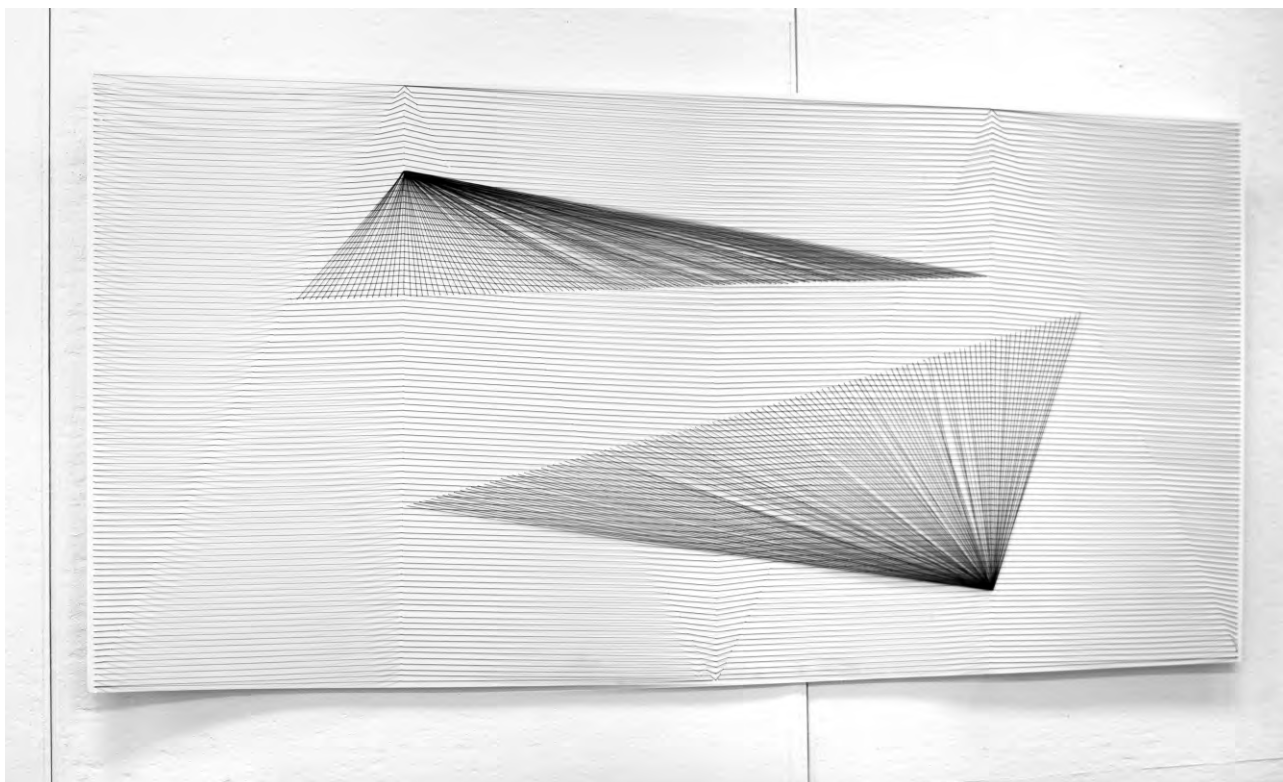

Praca po lewej:

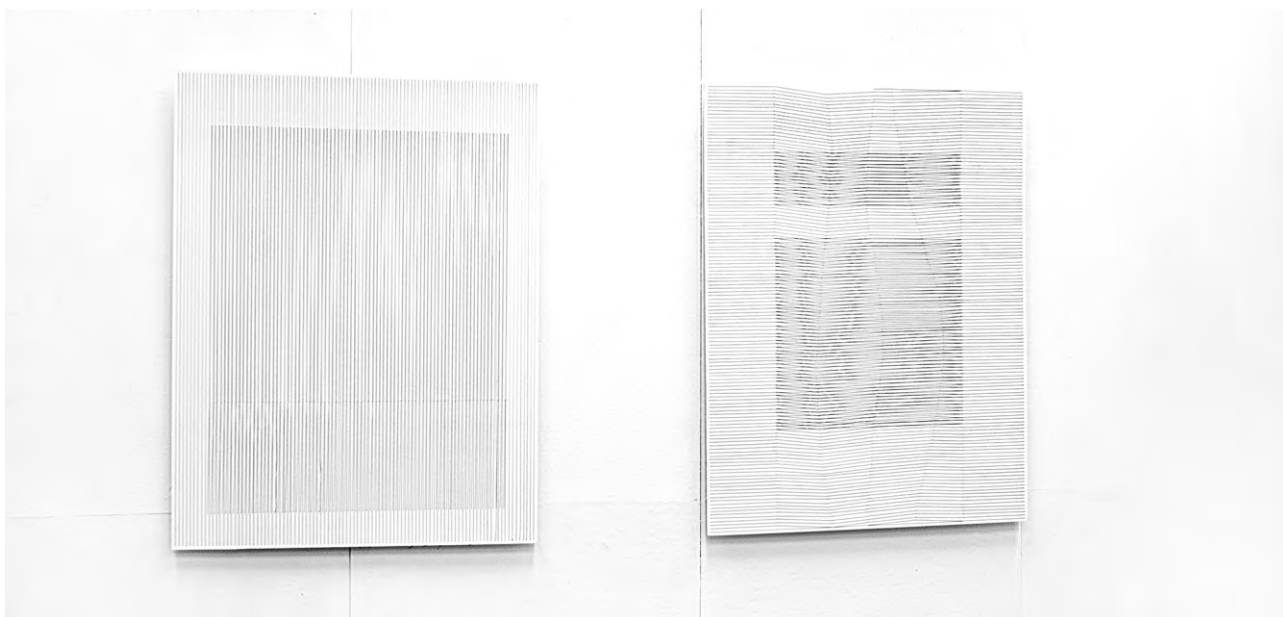
Karol Jaworowski, „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Praca po prawej:

Karol Jaworowski, „Koniunkcja”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Koniunkcja”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

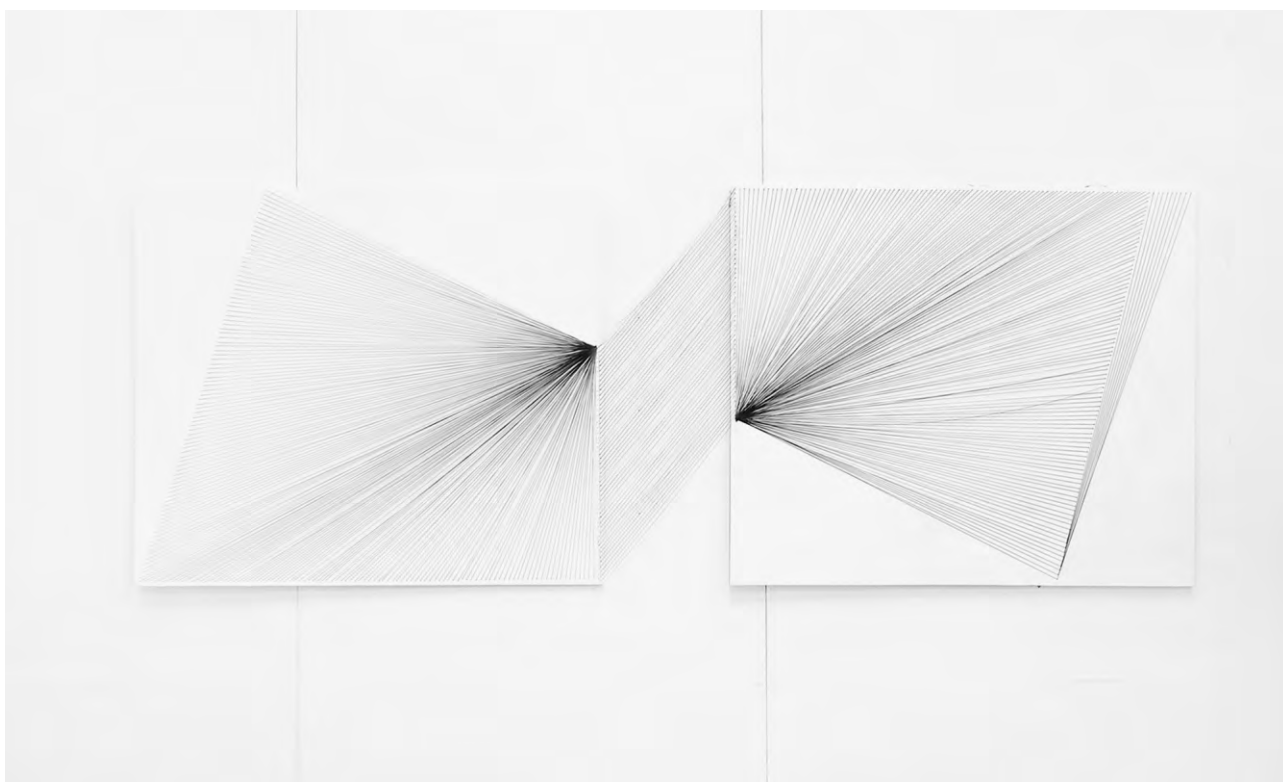

Praca po lewej:

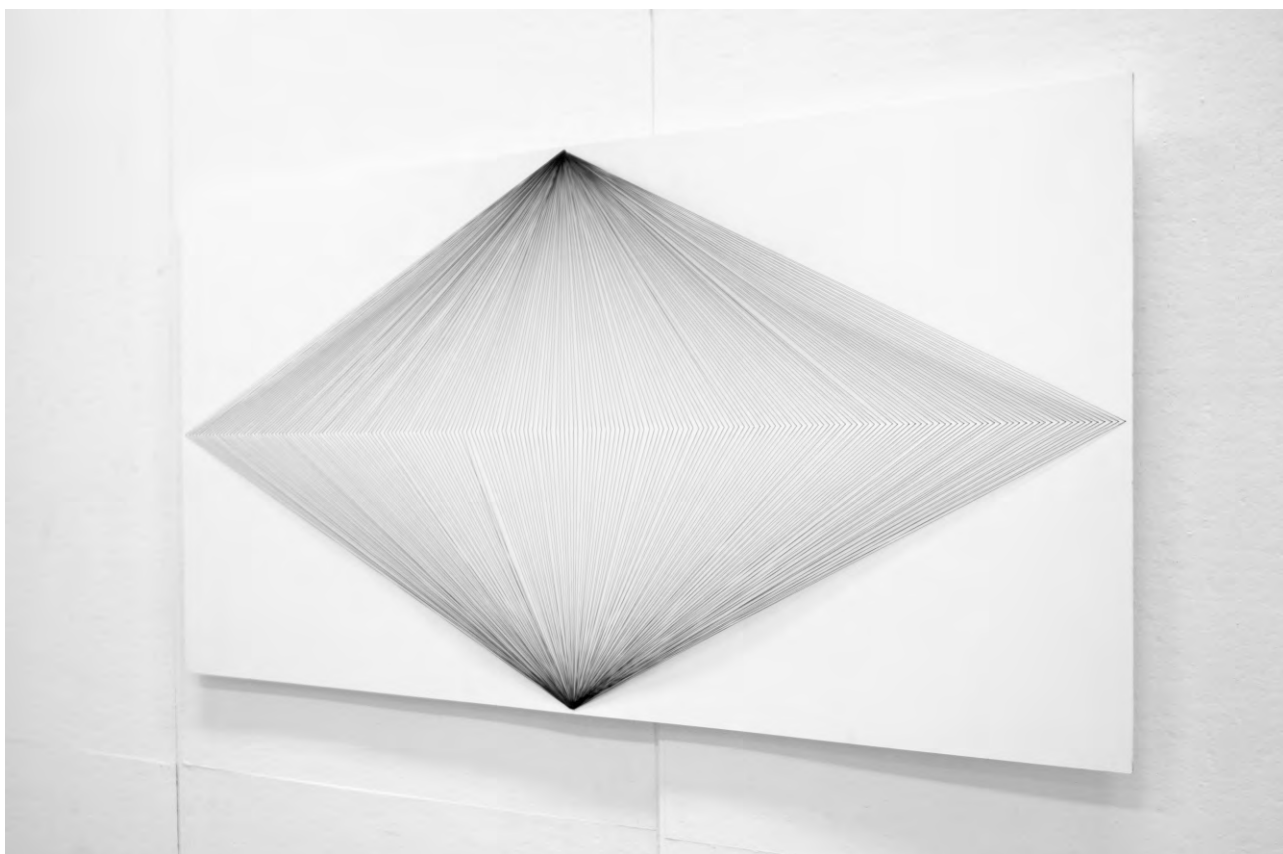
Karol Jaworowski, „Paralela”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 80 x 100 cm, 2020 r.

Praca po prawej:

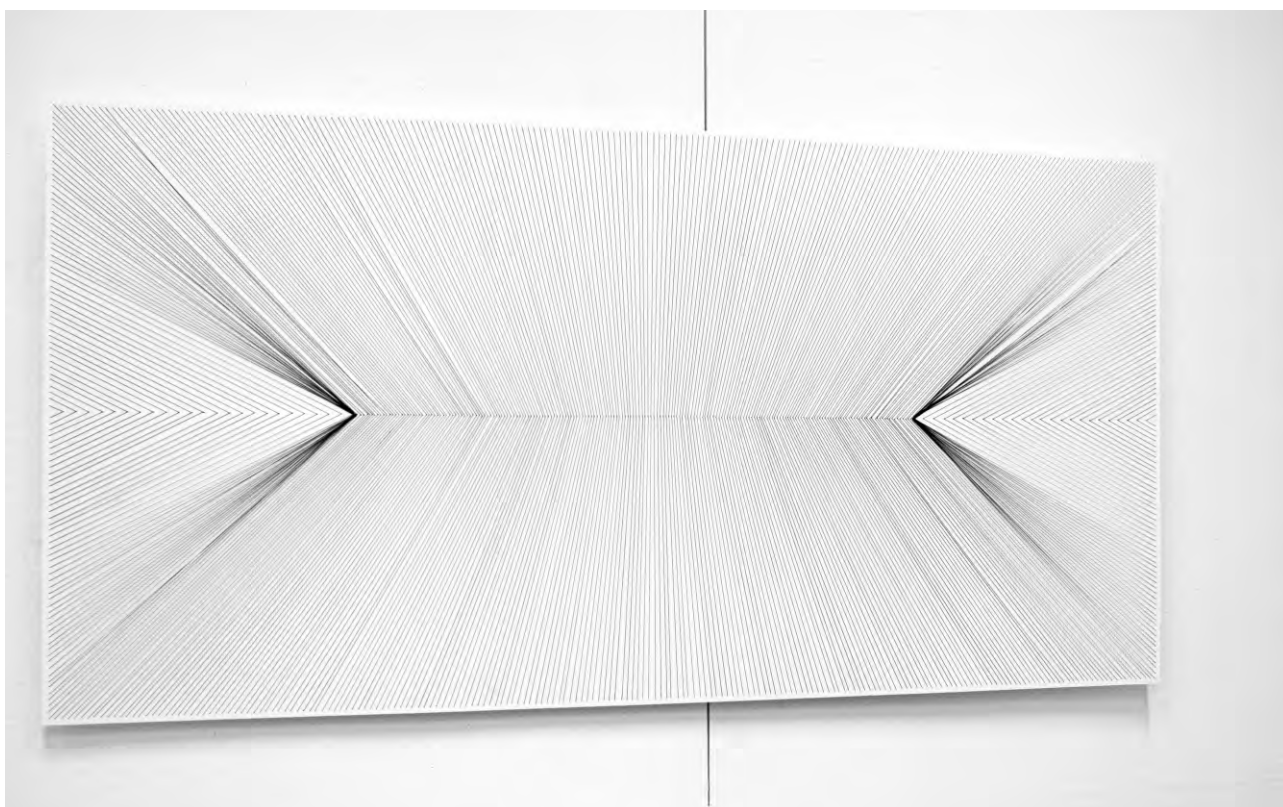
Karol Jaworowski, „Paralela”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 80 x 100 cm, 2020 r.

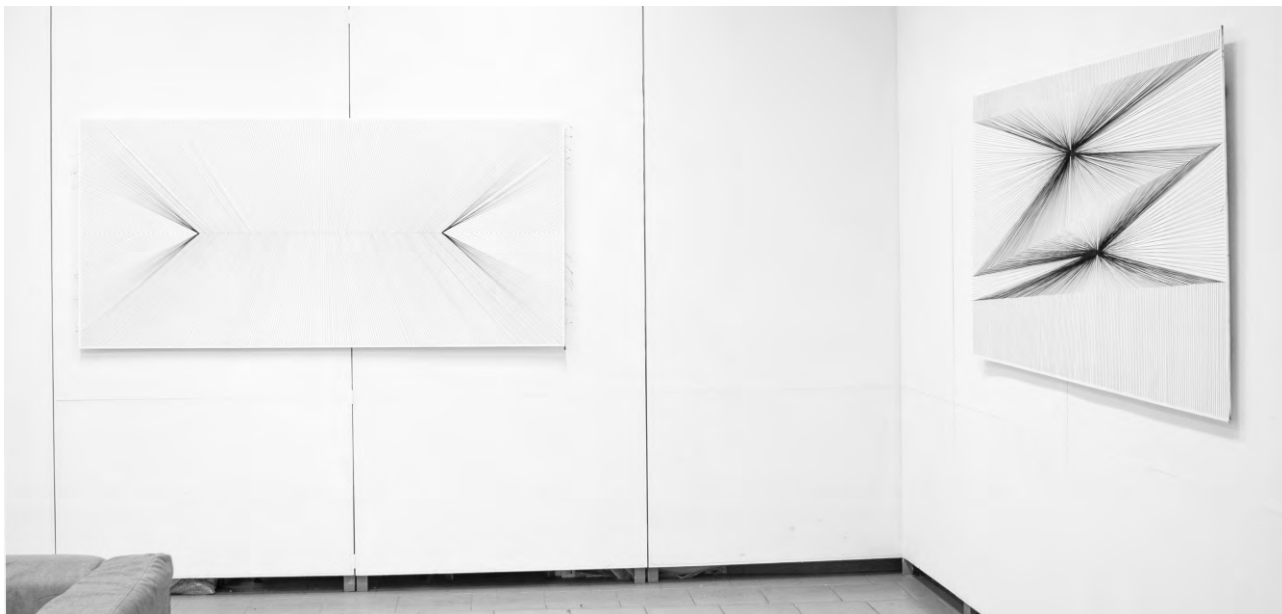
Karol Jaworowski, „Metamorfoza”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 230 x 100 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Zachwianie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

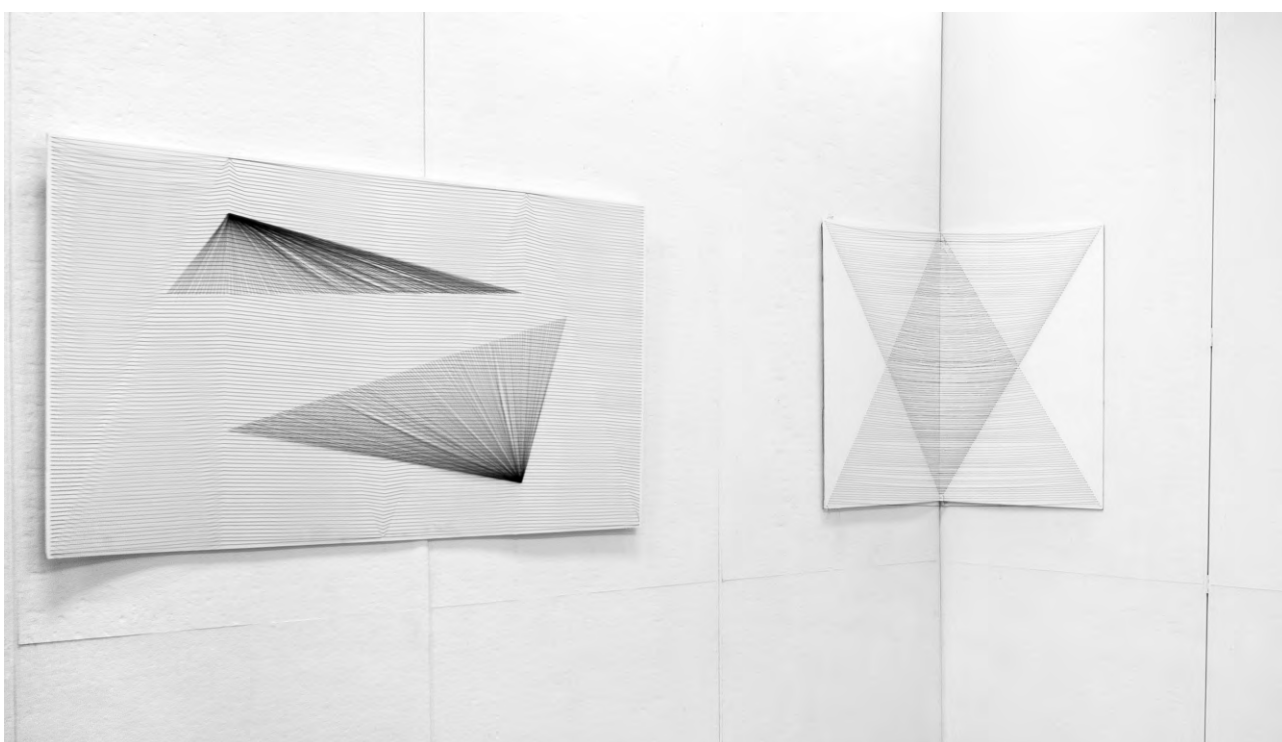

Praca po lewej:

Karol Jaworowski, „Zachwianie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Praca po prawej:

Karol Jaworowski, „Dwa światy”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

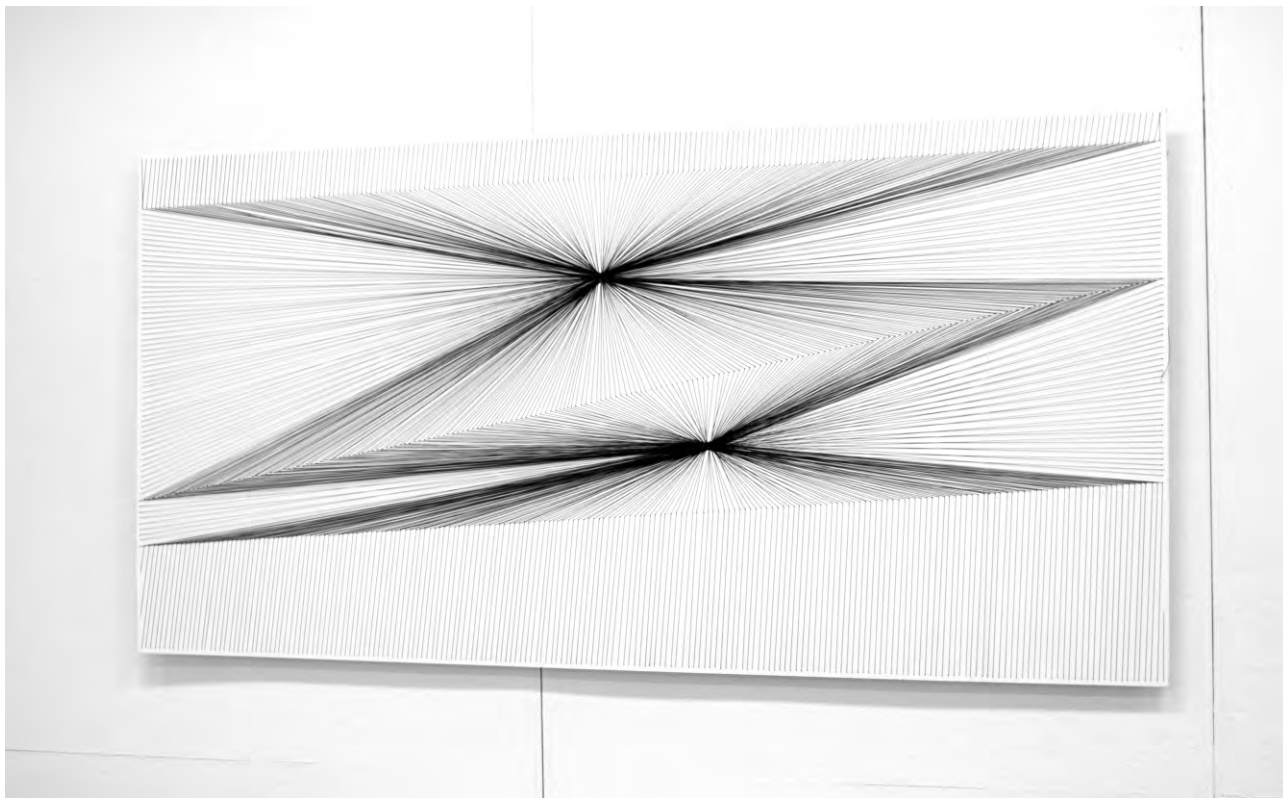

Praca po lewej:

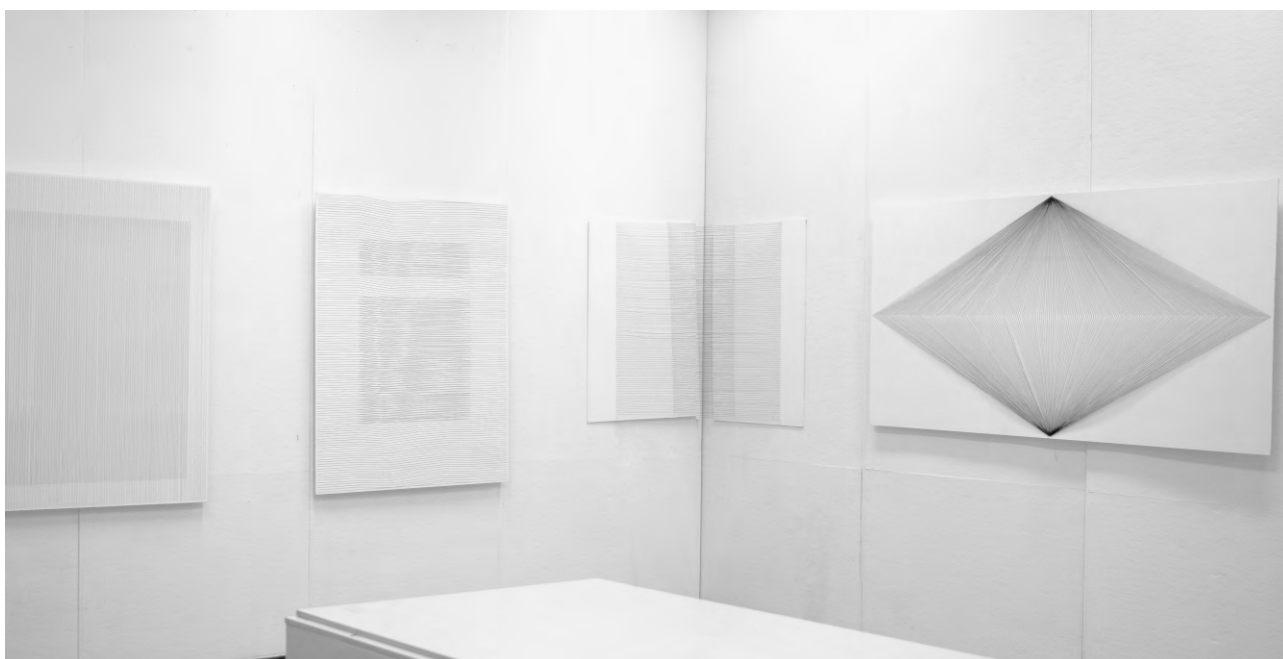
Karol Jaworowski, „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Praca po prawej:

Karol Jaworowski, „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Dwa światy”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Od lewej:

Karol Jaworowski, „Paralela”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 80 x 100 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Paralela”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 80 x 100 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

Karol Jaworowski, „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r..

WYKAZ PRAC

Ilustracja 1: „Zachwianie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Ilustracja 2: „Zachwianie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Ilustracja 3: „Paralela”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 80 x 100 cm, 2020 r.

Ilustracja 4: „Dwa światy” z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Ilustracja 5: „Dwa światy” z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Ilustracja 6: „Metamorfoza”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 230 x 100 cm, 2020 r.

Ilustracja 7: „Koniunkcja”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Ilustracja 8: „Koniunkcja”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Ilustracja 9: „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

Ilustracja 10: „Przenikanie”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Ilustracja 11: „Przenikanie 2”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 2 x 70 x 100 cm, 2020 r.

Ilustracja 12: „Przenikanie 2”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

Ilustracja 13: „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, wymiary: 100 x 200 cm, 2020 r.

Ilustracja 14: „Diagonal”, z cyklu „Niedopowiedzenia”, detal.

STRESZCZENIE OPISU DZIEŁA

Tematem mojej pracy są rozważania dotyczące komunikacji interpersonalnej, które prowadziłyby do tego, by zrozumieć, jak buduje się i krąży znaczenie oraz jak funkcjonuje interpretacja komunikatów w kontekście osobistego życiowego doświadczenia i doświadczania sztuki. To wędrówka w odkrywaniu własnej tożsamości, zrozumienia procesów, zależności w komunikowaniu się z otaczającym mnie Światem. Cyklem „Niedopowiedzenia” przez zobrazowanie trajektorii buduję schemat dróg przepływu komunikatu. Instalacja przedstawia zmianę treści komunikatu wraz z jego zmianami wywoływanymi czynnikami zewnętrznymi. Rozbicie komunikatu, jego rozwarstwienie czy łączenie się komunikatów zaczyna tworzyć nową wartość przekazywanej informacji bez dogłębnego zrozumienia wartości jej treści czy próby znalezienia poprawnej drogi odbioru komunikatu. Istotą są trajektorie przepływu komunikatu, które zarejestrowane tworzą abstrakcyjne formy. Sieci połączeń, relacji, zależności w przepływie komunikatu. Staram się przeanalizować przepływ komunikatu, by odnaleźć źródło jego zakłóceń. Jest to próba zilustrowania rozumienia przepływu komunikatu.

Podsumowując, nie da się w całości i jednoznacznie zobrazować przepływu komunikatu, który zachodzi w relacjach międzyludzkich. Każdy człowiek ma swoisty filtr przepływu komunikatu w formie umysłu. Tyle ile form umysłów, tyle sposobów rozumienia znaczenia komunikatu. Każdy człowiek to indywiduum, tworzy od narodzin swój świat, mapę swojego świata, w której jest nawigatorem. Jedynym, unikalnym, wyjątkowym. Sposób myślenia, potem rozumienia potencjalnego komunikatu ukierunkować może wpływ drugiego człowieka, ponieważ człowiek ten, zanurzony w swoim świecie, wykształcił inną formę i dopiero w dzieleniu się, we współpracy, w rozmowie może przekazać ją osobie, która wcześniej nie miała dostępu do takiego rozumienia, wyciągania wniosków, nadawania znaczenia, interpretowania świata i siebie w nim.

SUMMARY OF THE DESCRIPTION OF THE WORK

The topic of this paper is reflection on interpersonal communication to understand how meaning is built and circulated, and how the interpretation of messages functions in the context of a personal experience of experiencing art. A journey in discovering your own identity, understanding processes, dependencies in communicating with the world around me. The project "Underestimations" by depicting the trajectory I build a diagram of the ways of the flow of the message An installation showing the change in the content of the message along with its changes caused by external factors. Breakdowns of the message, connections that start to create a new value of the message. Without in-depth understanding of the value of the content conveyed. Do you try to find the correct way to receive the message. The essence are the trajectories of the flow of the message, which when registered create abstract forms. Relationship connection networks, dependencies in the message flow. I am trying to analyze the message flow to find the source of the message disruption. It is an attempt to illustrate, understand the flow of a message.

To sum up, it is impossible to fully and unequivocally depict the flow of the message that occurs in interpersonal relationships. Each person has a specific filter for the flow of communication in the form of the mind. There are as many forms of minds as there are so many ways to understand the meaning of a message. Each person is individual, from birth creates his own unique world, a map of his world in which he is a navigator. One and only unique exceptional. Only a conversation, the influence of another person can direct the way of thinking and the meaning of understanding a potential message. Because this person has a different form in his mind, and thanks to the sharing of cooperation, the conversation will pass it on to a person who previously had no access to such understanding, drawing conclusions, assigning meaning, interpreting.

BIBLIOGRAFIA

- 1). Norbert Wiener „Cybernetics or Control and Communication in the Animal and the Machines”1961, s. 16.
- 2). Por. M. Heidegger, „List o humanizmie. Budować, mieszkać, myśleć. Eseje wybrane”, Warszawa 1977, s. 76.
- 3). B. Ollivier, „Nauki o komunikacji. Teoria i praktyka”, tłum. I. Piechnik, Oficyna Naukowa, Warszawa 2010 r. s. 368
- 4). Kartezjusz, „Rozprawa o metodzie”, przeł. T. Boy-Żeleński, Wolne lektury, Warszawa 2008, s. 72.
- 5). CH. Baylon, X. Mignot, „Komunikacja”, tłum. M. Sowa, wyd. Flair, Kraków 2008. s.58-59.

SPIS TREŚCI

Wstęp	3
Inspiracje	5
Opis pracy	9
Podsumowanie	24
Galeria prac	26
Wykaz prac	32
Streszczenie opisu dzieła	33
Summary of the description of the work	34
Bibliografia	35
Spis treści	36
Biografia	37

BIOGRAFIA

2011–2014 Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie,

Wydział Sztuki Mediów

Stopień: magister

Specjalizacja: Narracja Fotograficzna

Anex pracownia malarska

2011–2014 Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie,

Studium Pedagogiczne

2010–2011 Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie,

Wydział Sztuki Mediów

Stopień: licencjat

Specjalizacja: Narracja Fotograficzna

2007–2010 Wyższe Studium Fotografii w Warszawie

Narodowego Centrum Kultury

Specjalizacja: Fotografia i Techniki Obrazowania

Wystawy indywidualne:

2019 – wystawa fotografii „Kwiaty lith”, ul. Oleandrów, Warszawa.

2011 – „Znaki Czasu”, Galeria Zamknięta, ul. Mokotowska 9, Warszawa.

2011 – wystawa fotografii „Debiut”, Suwalskie Towarzystwo Fotograficzne.

Wystawy zbiorowe:

2017 – wystawa „Wieża Babel kontra przestrzeń” Oranżeria Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie.

2017 – „Lino3”, Hala Koszyki, ul. Koszykowa, Warszawa.

Badania:

Badania nad światłoczułością materiałów pochodzenia roślinnego. Przeprowadzenie serii prób nad światłoczułością nieprzetworzonych chemicznie substancji roślinnych.

Udziały w konkursach:

2017 – konkurs fotograficzny Carquefou, Francja.

2016 – Concours Photos l'eau patrimoine neutral, Francja.

2016 – konkurs fotograficzny „ltf”, Polska.

2016 – konkurs fotograficzny „Praktyka wdzięczności”, Polska.

2016 – „Cztery pory roku Warmii i Mazur”, Polska.

2016 – Foam.org, Holandia.

2016 – <http://www.photo.fr/>, Francja.

2016 – „Lensculture portrait awards 2016!”, Francja.

2015 – konkurs fotograficzny „Czarno-biały świat”, Polska.

2015 – Ogólnopolski konkurs fotografii studenckiej, Polska.

2014 – „Pejzaż Polski”, Kętrzyńskie Centrum Kultury, Polska.

Współpraca z placówkami kulturalno oświatowymi:

2019-2020 współpraca z Centrum Tańca Burdąg. Warsztaty performance. Rozwijanie praktyki improwizacji ruchowej, która zmienia swój kształt w zależności od miejsca, czasu i widowni.

2019 – współpraca z Teatrem Powszechnym; realizacja projektu Kongres Kultury.

2017 – udział w programie popularno-naukowym „Pegaz”.

2016–2020 – współpraca z Teatrem Studio; realizacje projektów teatralnych o charakterze dokumentalnym.